

İsrail'e ve emperyalizme kalkan olma!

sayfa 2

Gerçek

Ekim 2011 / Sayı: 24

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Barajları yıkalım, hepsini

Türkiye'de politika da, sınıf mücadelesi de 400 metre engelli koşusu gibi. Nereye baksanız engeller, maniler, barajlar. 12 Eylül cuntası, sağa sola kara mayını döşer gibi engeller serpti. Hiçbir düzen partisi, tekrarlıyoruz, hiçbir düzen partisi, otuz küsur yıldır bu engelleri ortadan kaldırmak için en ufak bir çaba göstermedi. Tersine, her biri bunu dişyle tırnağıyla savundu.

Bu engellerin başında, işçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesinin önündeki engeller geliyor. Engel saymakla bitmez, ama en belirginini, en dağ gibi olanı işkolu ve işyeri barajları. Bir işletmenin işçilerinin patron tarafından muhatap kabul edilmesi, yani toplu sözleşme imzalayabilmesi için, sendikanın o işkolundaki işçilerin tamamının yüzde 10'unu, işyerindeki işçilerin ise yüzde 50'sinden fazlasını örgütlemesi gerekiyor.

Tabii, çok az sendika bu koşulu yerine getirebilecek durumda. Bu kurallar tam tamına uygulanırsa, bir hesaba göre, hâlihazırda toplu sözleşme yetkisi olan 51 sendikadan 35'i yetkisini yitiriyor. Tabii, AKP hükümeti sendikaları böylesine kırılğan hale getiren bir hükmü koz olarak kullanma fırsatını kaçırmıyor. İşkolu barajına temel olan resmi rakamlar 2009'dan bu yana açıklanmıyor. Hükümet, bu arada kıdem tazminatını patronlar için işçiyi işten çıkartmanın karşılığında ödenmesi gereken bir bedel olmaktan çıkaracak bir Fon hazırlığını ortaya atıyor. Plan apaçık: Sendikaları yetkisiz kılmakla tehdit edip kıdem tazminatlarını pürüzsüz biçimde tasfiye etmek! İş güvencesinin en sağlam desteğini ortadan kaldırarak patronları rahatlatmak!

Öyleyse, sendikalar açısından yapılması gereken açıktır. Bu aşağılık duruma son vermek için, sorunun dosdoğru üzerine gitmek gerekiyor. Sadece kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı değil, aynı zamanda sendikal barajların da kaldırılması için bir kampanya başlatmak. Kaldırın barajları bakalım işçi sınıfı örgütleniyor mu, örgütlenmiyor mu? Devrimci İşçi Partisi, ne gücü varsa onunla kendi kampanyasını yapacak. Ama sendikaların bu yönde göstereceği bütün çabaları da sonuna kadar destekleyecek.

Sendikal barajlar işçi sınıfının önünde engelken, Kürtlerin önünde de seçim barajı yükseliyor. Bugün Kürtlerin çoğunlukta olduğu illerde BDP'nin oyları kimi yerde yüzde 60'a, kimi yerde yüzde 80'e çıkıyor, ama ülke çapındaki yüzde 10 barajı dolayısıyla bu parti seçime giremiyor, hep bağımsız aday gösteriyor. BDP'nin aldığı oylarla 60-70 milletvekili çıkarması işten değil. Ama barajlar izin vermiyor. İşte 12 Eylül'ün özü bu: işçi sınıfının yanı sıra, Kürt halkının da örgütlenmesi ve mücadelesi önünde engeller yükseltmek.

Bunun üzerine bu hükümetin getirdiği HES'ler geliyor. Mini barajlar, mikro barajlar, ne dersek diyelim, bunlar da doğanın ve ekosistemlerin önünde birer engel oluyor. Elbette ekmeğini doğa içindeki faaliyetleri aracılığıyla elde eden köylülerin önünde de birer engel bunlar. Nerede HES yapımı söz konusu olursa, orada köylüler örgütleniyor, çevreyi korumaya çalışan hareketlerle birlikte mücadele ediyor. Sonunda Erzurum ilinde bir AKP'li belediye başkanının, partisinden istifasına bile yol açan türden mücadeleler geliştiriyor.

AKP'ye karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin yaşanan örneği işte. Cumhuriyet, laiklik, Atatürk diye sabah akşam sayıklayanlar değil, ezilenlerin mücadelesi geriletecek AKP'yi. Öyleyse, işçisi, emekçi köylüsü, Kürdü birleşelim, bütün barajları yerle bir edelim!

Gerçek

Sendikal Örgütlenmenin, Seçimlerin, Dereelerin BARAJLARI YIKALIM!

Önündeki

İlk görev
kıdem
tazminatını
savunmak!

6-7

Sendikaları
AKP'nin
tasallutundan
kurtaralım!

6

Okul yılı değil,
mücadele yılı
açıldı

8

AKP'nin dış politikası neye hizmet ediyor?

AKP hükümetinin dış politikası birbiriyle çelişkili görünen pek çok adımın bir arada atıldığı kaotik bir görünüm arz ediyor. Bir yandan İsrail'e karşı sert bir politika izlenirken İsrail'in bölgedeki en büyük düşmanlarından Suriye yönetimine karşı savaş tehditleri savruluyor. Suriye'nin en büyük dostu olan İran'la PKK ve PJAK'a karşı işbirliği yapılırken Malatya'ya dünya âlemin, İran'a karşı olduğunu bildiği füze kalkanının radarları konuşlandırılıyor. Yunanistan'a ekonomik kriz danışmanlığı yapmayı öneren Türkiye; Doğu Akdeniz'de aynı ülkenin, hamiliğini yaptığı Güney Kıbrıs'la çatışmanın eşiğine geliyor.

Bu tablonun altında yatan gerçeği görmek için esas olanla tali olanı, taktik olanla stratejik olanı birbirinden ayırmak gerekiyor. Bunun için şu soruların cevaplarını bulmak gerekir: Türkiye'nin Ortadoğu'da ABD emperyalizminin hegemonyası karşısındaki tutumu nedir? Türkiye'nin Arap devriminin gelişmesi karşısındaki tutumu nedir? Türkiye'nin İsrail'in Siyonist bir devlet olarak varlığına ilişkin ve aynı sorunun bir parçası olarak Filistinlilerin geri dönüş hakkına karşı tutumu nedir? Türkiye'nin İran'ın başta ABD emperyalizmi olmak üzere Batıyla çelişkisindeki konumu nedir? Türkiye'nin AB emperyalizmi karşısındaki konumu nedir?

Bu soruların cevapları Türkiye'nin dış politikadaki stratejik yönelişinin ana hatlarını verecektir. Hızla cevapları sıralayacak olursak:

● Türkiye'nin Ortadoğu'da ABD emperyalizminin hegemonyası karşısındaki tutumu nedir?

Türkiye ABD'nin bölgedeki hegemonyasına karşı değildir ancak bu hegemonya içinde ABD'nin müttefiki sıfatıyla yağmadan daha fazla pay kapmak ve başta Kuzey Irak ve Suriye olmak üzere kendi arka bahçesi olarak gördüğü coğrafyada daha fazla hareket serbestisi istemektedir. Bu doğrultuda Erdoğan, Obama görüşmesinin hemen ardından Türkiye ve ABD'nin Afganistan ve Irak'ta müşterek hareket ettiğini

özel olarak vurgulamıştır. Aynı çerçevede ABD'den Suriye'ye sertlik dozu yüksek açıklamalarda bulunmuş, ilişkilerin kesildiğini dünya kamuoyuna duyurmuştur.

● Türkiye'nin Arap devriminin gelişmesi karşısındaki tutumu nedir?

Türkiye, Arap devriminin gelişimiyle bu coğrafyada yaşanan değişimde rol kapma telaşı içindedir. İsrail karşıtı söylemlerle Arap kitlelerinin sempatisini kazanmaya çalışırken diğer yandan emperyalizmin güvenini sarsmadan ilerlemeye gayret göstermektedir. Bu doğrultuda Erdoğan, ABD'ye Tunus, Libya ve Mısır konularında da müşterek hareket ettiklerini açıklamıştır. Libya'da yaptığı "laiklik" vurgusu Batı emperyalizmine güvence vermeye yöneliktir. Böylece Türkiye bölgedeki paylaşım mücadelesinde Batı'dan gelebilecek engellemeleri asgariye indirmek istemektedir. Arap devrimi Batı emperyalizmi ile İsrail Siyonizmi'nin iki müttefiki Bin Ali (Tunus) ve Mübarek (Mısır) rejimlerini devirmiştir. Erdoğan bölgeye gitmeden önce Mısır'lılar İsrail konsolosluğunu basmıştı. Nihayet Erdoğan'ın bölgede kazandığı esas sempati, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin programatik görüşlerinden değil İsrail'e karşı tutumundan ileri geliyordu. Erdoğan, bu sempatiyi devam ettirmek için İsrail'e karşı yüzeysel anlamda sert politikasını sürdürüyor, ancak bu kazandığı sempatiyi Arap devrimine karşı kullanıyor ve devrimin emperyalizmin yörüngesine girmesi ve sönmülmesi için emperyalizme hizmetlerini sunuyor. Erdoğan ve AKP taktik olarak Arap devrimine sempati gösterse de stratejik olarak karşı-devrimci bir rol oynuyor.

● Türkiye'nin İsrail'in Siyonist bir devlet olarak varlığına ilişkin ve aynı sorunun bir parçası olarak Filistinlilerin geri dönüş hakkına karşı tutumu nedir?

Erdoğan'ın İsrail politikası sebeplerle değil sonuçlarla ilgilenmektedir. Mavi Marmara olayı Siyonist bir vahşettir. Gazze ablukası Siyonist bir mezalimdir. Ancak Erdoğan sadece vahşete ve zulme tepki göstermektedir. İsrail'den talebi özür, tazminat ve ablukanın kaldırılmasıdır. Erdoğan tüm bunları yaparken asırlık vahşetin ve zulmün nedeni olan Siyonizm'in meşruluğunu kabul etmektedir. Eleştiri ve suçlamalarını yaparken Siyonizmin adını bile ağzına almamaktadır. Zira Erdoğan, emperyalizmle kurduğu ittifakta bugüne kadar ayrıcalıklı bir konumu olan İsrail'in bu pozisyonuna göz dikmiştir. Bugüne kadar bölgede gericiliğin merkezi olan ABD-İsrail-Türkiye ittifakını ABD-Türkiye-İsrail ittifakına dönüştürmek istemektedir. Bu yüzden Türkiye, tarihi Filistin topraklarına geri dönüş hakkını reddederek Filistin davasını değil esas olarak işbirlikçi lider Mahmut Abbas'ı desteklemektedir.

● Türkiye'nin İran'ın başta ABD emperyalizmi olmak üzere Batıyla çelişkisindeki konumu nedir?

Türkiye'nin İran karşısındaki konumu füze kalkanını kendi ülkesine konuşlandırmasıyla birlikte büyük oranda netleşmiştir. Türkiye, İran ve Batı emperyalizmi arasındaki çelişkide emperyalizmden yana tavır almıştır. İran bu durumu göreyerek PJAK ve PKK karşısında işbirliği ile karşı cephede bir delik açmak ve Türkiye'yi yanına kazanmak istemektedir. Ancak görülen odur ki Türkiye, İran'ı kendi kuzuyla vurmaya çalışıyor. Türkiye'nin emperyalizmle ittifakı güçlenirken İran'ın bölgede İsrail'e karşı tutumuyla edindiği güce de rakip oluyor. İran'ın Suriye ve füze kalkanı konularında Türkiye'yi sıkıştırmasını politik olarak güçleştiriyor.

● Türkiye'nin AB emperyalizmi karşısındaki konumu nedir?

Türkiye Doğu Akdeniz'de, Ocak 2012'den itibaren Avrupa Birliği'nin dönem başkanlığını yapacak ülke olan Kıbrıs Cumhuriyeti ile sıcak çatışmanın eşiğine gelmiş durumda. Bu eşiğin aşılması, sıcak çatışmanın yaşanması son derece güç gözüküyor. Zira ne AB ne de Türkiye bu noktaya kadar gelmek niyetinde değil. Çünkü ne Türkiye AB üyeliğinden stratejik olarak vazgeçti ne de AB sırtındaki kambur haline gelmiş olan Yunanistan ve onun hamiliğini yaptığı Kıbrıs için Türkiye ile köprüleri atmak istiyor.

Sonuç olarak Türkiye'nin stratejik ek-seni emperyalizmin yörüngesinde durmaya devam ediyor. Ancak ne ABD emperyalizmi ne de AB emperyalizmi eski gücünde olmadığı için bu güçler içeride ekonomik krizle, dışarıda Arap devrimiyle ve direnişlerle boğuşmak zorunda olduğu için Türkiye gibi bölgesel güç olan ülkelere manevra yapacak geniş alanlar kalıyor. Bu manevralar için içine geniş kitleler girdiğinde önceden tahmin edilmeyen sonuçlar yaratabilir. Kontrollü İsrail düşmanlığı, inisiyatif kitlelere geçerse gerçek bir anti-Siyonist direnişe dönüşebilir. AKP ve TSK'nın birlikte desteklediği 1 Mart tezkeresinin, halktaki yoğun tepkinin meclise yansması sonucunda kıl payıyla reddedilmesi gibi yarın da Devlet İran'a karşı kalkan kurarken, halk İran'a kalkan olmayı seçebilir. Tüm bu olasılıklar emperyalizmin bugün beraber yürüdüğü AKP gibi müttefiklerine yarın sırt çevirmesine neden olabilir.

Kapitalizmin krizi bölgeyi ve dünyayı bir kez daha barbarlığın eşiğine getiriyor. Bu barbarlığın ceremesini çekecek olan yoksul kitleler, aynı zamanda bu rüzgârı tersine çevirecek gücü de elinde bulunduruyor. Sosyalistler bu karmaşık tablo içinde işte bu yalın sonucu çıkarmalı, anti-emperyalist ve enternasyonalist bir sınıf politikasını kitlelere ulaştırmalıdır.

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkez yayını organıdır

www.gercekgazetesi.net

internet sitemizi takip edin gerçeklerden günü gününe haberdar olun

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Dezenformasyona hayır!

MİT-PKK görüşmeleri değil, hükümet-PKK müzakereleri

Bu ikiyüzlülük sona ermelidir. Hükümet ile Öcalan ve hükümet ile PKK arasındaki müzakereler yeniden başlamalıdır. Bundan sonra akacak yeni kanın sorumluluğu yalnızca, “barış” sözcüğünü ağızdan düşürmeyen bir Kürt hareketi karşısında bu ikiyüzlülüğü sürdürüp bunu askeri bir çözüm arayışına temel yapan hükümetin olacaktır.

Devlet görevlileri ile PKK temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin ses kaydının internete sızmasından sonra, tarihe geçecek bir dezenformasyon kampanyası yürütüldü. AKP'nin taraftarı medya, hükümetin yıpratılmasını engellemek için bütünüyle uydurma kanıtlarla bu görüşmeleri “MİT-PKK görüşmeleri” olarak sundu. En son Tayyip Erdoğan gelecekte görüşmeler olabileceğini belirtirken “MİT neden var?” gibi bir ifade kullandı. Oysa, görüşmelerde devlet kanadı MİT tarafından değil Başbakanlık tarafından temsil edilmektedir. Ve bunlar görüşme değil, müzakeredir.

Bugün kime sorarsanız sorun, size günümüzün MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın o görüşme sırasında aynı kurumun müsteşar yardımcısı olduğunu söyleyecektir. Bu, bir yalanın çok söylendiği takdirde herkesin inanaacağı bir hale getirilebileceğinin çarpıcı bir kanıtıdır.

●Toplantıda MİT adına bulunan asıl kişi, MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş, Hakan Fidan'ı açıkça “Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı” olarak tanıtır. Hakan Fidan gerçekten de MİT'e 17 Nisan 2010'da Müsteşar Yardımcısı olarak atanmadan önce, yani tam “açılım” döneminde Başbakan Müsteşar Yardımcısı idi.

●Hakan Fidan toplantı sırasında kendisinin başbakanlıkta görevli olduğunu açıkça belirtiyor. Örneğin RTÜK'ün başbakanlığa yolladığı dosyaları başbakanlıkta “benim başkanlığında bir komisyon” olarak andığı bir organın onayladığını dile getiriyor.

●Buna benzer sayısız kanıtı buraya sığdırmak mümkün değil. Bütün hepsinden önemlisi, Hakan Fidan'ın ilk söz aldığı

ağızdan çıkan şu laflardır: “Müsteşar yardımcısıyım ama sayın başbakanımızın özel temsilcisiyim.” Fidan yalan söylüyor ya da durumu yanlış adlandırıyor olsa, Erdoğan, ses kaydı ortaya çıktıktan sonra bunu yalanlayabilirdi. Yapmamıştır. Dolayısıyla, bu görüşmede devleti MİT falan değil, **başbakanın özel temsilcisi** ve aynı zamanda **başbakanlığın iki numaralı bürokrati** olan kişi temsil ediyor. Toplantı hükümet-PKK toplantısıdır.

Buna ek olarak, hükümet PKK ile sadece “görüşme” yapmamış, müzakereye yani pazarlığa girişmiştir.

●Toplantıyı açan arabulucu şu sözleri söylemektedir: “Devlet temsilcileri olarak MİT'in elemanlarının burada hem de dağıtık kadrosu ile Oslo'da müzakereye oturmuş oldukları duyulsa ne olurdu?”

●PKK temsilcisi Mustafa Karasu da bir aşamada şöyle demektedir: “Şimdi biz buraya gerçekten beşinci Oslo'ya müzakere için

geldik.” Hazır bulunan devlet temsilcileri, her iki nitelimeye de herhangi bir aşamada itiraz etmiyorlar. Edemezler, çünkü içerik zaten müzakere, yani pazarlık.

●Ama en önemlisi, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun bunları “müzakere” olarak nitelmiş olmasıdır. *Milliyet*'e verdiği demeçte (19 Eylül 2011) Davutoğlu iki kez, birinde “hem terör hem müzakere olmaz”, birinde ise “teröre başvurulduğunda müzakere ortamı ortadan kalkar” ifadeleriyle yapılanın müzakere olduğunu açık seçik beyan etmiştir.

İkiyüzlülüğe son!

Tablo ortadadır: Hükümet PKK ile en az beş Oslo toplantısında müzakereye bulunmuştur. Bu, çeşitli düzeylerde ikiyüzlülüğe son verilmesi gerektiğini tartışmasız biçimde ortaya koymuştur:

●Muhalefet liderlerinin hükümetin PKK

ile görüştüğünü ileri sürmeleri karşısında Tayyip Erdoğan'ın onları “iftiracılık”, “alçakça davranmak”, “şerefsizlik” ile suçlamasının, normal bir politikacıyı son derecede mahcup edecek bir ikiyüzlülük olduğu ortaya çıkmıştır. Ama Tayyip Erdoğan normal bir politikacı değildir! Yine üste çıkmaya çalışmıştır!

●Oslo müzakereleri ile devlet PKK'nin terör örgütü olmadığını, Kürt halkının bir mücadele örgütü olduğunu kabul etmektedir. Devletin resmi temsilcisi MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş toplantıda şu cümleleri sarf ediyor: “Ama o işte silahla çözülmeyecek. Silahın evet kabul ediyorum belli bir işlevi vardı ve bugüne kadar bir şey getirmiştir.”

●Hakan Fidan'ın “Sayın Öcalan” dediği çok söylendi. Bu başka şeyler yanında pek önemsiz kalıyor. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nın “özel temsilcisi”nin Abdullah Öcalan hakkındaki övgüleri, düşünsel kapasitesinden olgunlaşmasına çeşitli yanlarını göklere çıkarması ortaya korkunç çelişkiler çıkarıyor. Bunlardan biri BDP üzerinde “kendini terör örgütünden ayır” baskısıdır. Ayrıca, “terörist başı” ya da “bebek katili” söylemlerinin halkı uyutmak, milliyetçiliği kıskırtmak için kullanıldığı açıkça ortaya çıkmıştır.

Bu ikiyüzlülük sona ermelidir. Hükümet ile Öcalan ve hükümet ile PKK arasındaki müzakereler yeniden başlamalıdır. Bundan sonra akacak yeni kanın sorumluluğu yalnızca, “barış” sözcüğünü ağızdan düşürmeyen bir Kürt hareketi karşısında bu ikiyüzlülüğü sürdürüp bunu askeri bir çözüm arayışına temel yapan hükümetin olacaktır.

“Açılım”ın özüne ilişkin itiraf

İnternete sızan ses kaydı, Kürt hareketinin ve solun çok büyük bir bölümünün bir süre boyunca büyük umutlar bağladığı “açılım”ın aslında PKK'nin tasfiyesinin, üzeri şekerle kaplanmış bir yöntemi olduğunu gözler önüne seriyor. Habur sonrasında Avrupa'dan yollanacak kadroların gelişinin ertelenmesinin ışığında, *Gerçek*'in atası *İşçi Mücadelesi*, bütün bu sürecin Kürt hareketi açısından erken bir gardını indirme anlamını taşıdığı ileri sürmüştü. Bütün Habur operasyonu ve gerçekleştirilebilseydi Avrupa'dan benzer bir ekibin gelmesi, buna hizmet ediyordu.

Toplantıda Afet Güneş Habur'dan şikâyet ettikten sonra sözü alan Hakan Fidan, Habur'un

hükümet ve MİT kanadında “ciddi bir moral bozukluğu” yarattığını belirtiyor: “Çünkü oraya herkes bir milat olarak bakıyordu.” Habur'un neyin miladı olduğunu merak ettiyseniz, Hakan Fidan'ın üç-beş cümle sonra söylediğine dikkat edin: “Örgütün burada silah bırakması sembolik manada da olsa bütün tabuları yıkan halk psikolojisini karar alıcı lehine harekete geçirmede biraz zemin hazırlayıcı bir faktördü.”

Oyunu bozan, örgütün bazı ara kadrolarının “birtakım hareketler geliştirme” çabası olarak gösteriliyor: “Bu açılan özgürlük alanı içerisinde örgütün alt birimleri eski alışkanlıklarından hareketle daha fazla mevzi kazanalım, daha fazla örgütlenelim mantığı içerisinde.”

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Müzakerelere yeniden başlayın, emperyalizmi aradan çıkartın!

Öteki sütunlarımızda ayrıntısıyla kanıtlandığı gibi, Türkiye devleti Oslo sürecinde PKK'yi “diplomatik” olarak “tanımak”la kalmamış, onunla, savaşın bitirilmesi koşulları üzerine müzakere etmiştir. Şimdi müzakere yeniden başlamalıdır.

Ancak, bu müzakerelerin Oslo'da, emperyalizmin gözetimi altında yapılması için hiçbir neden yoktur. Toplantıda var olan “arabulucu”lar, emperyalizmin temsilcileridir.

Bu, ilk Oslo süreci değildir. Daha önce Filistinliler de Oslo sürecine bel bağlamışlardı. Filistin-İsrail Oslo süreci 1993'te başladı. Bugün, 20 yıl sonra Filistinliler bunun ne kadar boş bir umut olduğunu görmüş durumdadır.

Nihayet, Kürt tarafı bu müzakerelerin tasfiye amacıyla düzenlenmesini engellemelidir. Müzakere, Kürt sorununu çözme iradesini göstermediği takdirde anlamsız olacaktır.

BDP meclise katıldı Ezilenlerin sabrı!

12 Haziran seçimlerinden yaklaşık dört ay sonra BDP'nin 36 milletvekilinden 30'u yemin ederek mecliste faaliyete başladı. Dört aya yakın bir süre meclis çalışmalarını boykot eden BDP milletvekillerinin meclise girmesi, son derecede olumsuz koşullara rağmen alınmış bir karardır.

BDP'liler mecliste hemen ilk sırada, Irak'ın Kürdistan bölgesine kara operasyonu yapılmasına izni uzatacak olan tezkereler ile karşılaşacaklar. AKP hükümetinin “askeri çözüm” yönelişinin sanki bir simgesi bu oylama. Bunun dışında, Kürt halkı açısından büyük önem taşıyan Abdullah Öcalan'dan neredeyse iki aydır haber alınmıyor. Ne avukatları ne de ailesi Öcalan ile görüşme yapabiliyor. BDP'nin seçilmiş milletvekillerinden birinin (Hatip Dicle) vekilliği Yüksek Seçim Kurulu'nun bir ayak oyunu ile elinden alındı ve bir AKP'liye hediye edildi. Beş başka BDP vekili de halk tarafından yüksek oylarla seçilmelerine rağmen hâlâ hapiste tutuluyor. BDP'nin çeşitli düzeylerdeki parti görevlileri ve seçilmiş belediye başkanları ise ardı ardına gözaltına alınmaya ve tutuklanmaya devam ediyor. Bu tutuklamalarla ilintili KCK davasında sanıkların Kürtçe

savunma yapma hakları gasp ediliyor, davanın başka illere kaydırılması hazırlıkları yapılıyor. Kısacası, Kürt halkına yapıldıklarını bırakmıyorlar, ama BDP buna rağmen meclise geri dönüyor.

Leyla Zana meclisten polis marifetiyle sürüldüğünden bu yana 17 yıl geçmiş tam. Şimdi Zana kovulmak istendiği bu meclise halkın oyları ve desteği ile geri geliyor. Sıra tutsaklıktan henüz kurtulamamış olan Hatip Dicle'de ve beş arkadaşında. Ve yüzlercesi ve binlercesi ile KCK tutuklularında.

M. Kemal Coşkun

Derin devlet yargılanıyor mu?

Daha baştan söylemek gerekirse bu Türkiye, bir kişinin faşistliğinden dolayı devlete ne kadar "hizmet"(!) etmişse o kadar korunduğu ve himaye altına alındığı, diyelim, Maraş katliamının öncülerinin bırakın yargılanmayı milletvekili yapıldığı, faili meçhul cinayetlerin bizzat failinin Bakan olduğu, dolayısıyla "yasal" olan ile "yasa dışı" olanın faşistlik/en iyi ve hızlı faşist olma temelinde iç içe geçtiği bir Türkiye'dir, zira, bu duruma en basitinden bir örnek vermek gerekirse, mafyası da ülkücü, polisi de ülkücü olan bir ülkedir, tabii bu arada, ülkücü bir terör örgütüne rastlamak da olanaksızdır. Elbette ki bu işleri yapanların en önemli erdemleri, güya devlete yardımcı olan çocuklar olmalarıdır ve aslında devleti beslemek bir yana sürekli devletten beslenmişlerdir. Bütün bunlar göstermektedir ki, Türkiye'deki faşistin, ayrıca toplama kamplarına, parti örgütüne filan ihtiyacı yoktur, zira, neredeyse bütün devlet kurumları onun lehine işlemektedir, örneğin, Türk polisi faşizmin bilimum sembollerini, diyelim bozkurt işaretini üstelik bir devlet üniforması altında taşımaktadır, ve yargısız infaz için de faşiste gerek yoktur, yargı zaten bu işi kendi kendine yapmaktadır. Buradan yola çıkarak Türkiye faşizminin bir führerinin, gamalı haçının, SS'lerinin, gaz odalarının olmamasının hiç de tesadüf olmadığı söylenebilir.

Bütün bunları burada tekrar etmemizin nedeni, tam da yukarıda vurguladığımız gibi faşistlikle devlete epey bir hizmet(!) etmiş Mehmet Ağar'ın, yargılandığı bir davadan beş yıl hapis cezası almış olmasından başka bir şey değildir. Bu haberi duyan biri olarak biz de, AB'ci bir liberal demokrat olsa idik, bu noktada söyleyeceğimiz şey, "tabii canım, küreselleştik, internet falan filan, her yer bir köye döndü, bilgi toplumu olduk, eşcinsel haklarını, kadın haklarını, hatta insanı geçtim, hayvan ve bitki haklarını koruyan NGO'larımız var, şeffaf, çoğulcu, özgürlükten, demokrasiden yana bir sivil toplum geliyor, böyle bir toplumda bırak polis devletini sivil faşist hareket bile gelişemez, hatta bunu yapanlar yargılanır" olurdu. Böylece de, bugün kimi sosyalistlerin yaptığı gibi, Ağar'a verilen cezayı derin devlet yargılanıyor diyerek, olmadı demokrasi sanıp alkışlayacak ve aslında gerçekte neler olduğunu görmeyen/göremeyen biri olup çıkacaktık.

Ağar hakkındaki hükmün, güya faşistleri de yargıladıklarını herkese göstermek için verilmiş olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktur. Kaldı ki burada, amacın faşizmi, polis devletini filan yargılamak olmadığı da gün gibi ortadadır ve tersine, yargının yürütmeden bağımsız olduğunu iddia eden liberal zırvanın aslında uydurmadan ibaret olduğunu kanıtlandığı gibi, hükümetin şimdiki politikalarına bakıldığında, en aslisinden bir polis devletinin de giderek şekillendiğini gösterir. Üstüne üstlük şimdilerde Ağar'ın rolünü yerine getiren sürüyle yönetici, bakan, milletvekili olduğu da dikkate alınır, meselenin Ağar'a verilen cezadan daha öte bir şey olduğu, doğrusu, derin devletin filan yargılanmadığı gün gibi ortaya çıkar.

Bütün bunlar ortadayken, bu hükümetten, bu kokuşmuş düzen içerisinde Ağar ve benzerlerini yargılamalarını beklemek, Yahudi aşığı bir Nazi ne kadar mümkünse o kadar olanaklı olacaktır, ya da şöyle söyleyelim, yargılasalar bile bu, düzenin daha demokratik ve adil bir biçim aldığıın göstergesi değildir. Ve hatta, Mehmet Ağar ve benzerlerini, "sol bir örgüte üye olmakla" suçlamıyorlarsa hala, bilin ki akılları yetmediğindedir, yoksa utandıklarından değil.

Bütün bu olanlar, Ağar gibilerinin gerçekten yargılanabilmesi için emekçilerin iktidarını beklemek gerektiğini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Filistin'in bağımsızlığı mı, geri dönüş hakkına ihanet mi?

Filistin yönetimi adına Mahmut Abbas, Birleşmiş Milletler'e Filistin'in tam üyelik başvurusunu ilettili. Bu başvuru kapsamında Filistin'in bağımsız bir devlet olarak tanınması olarak sunuldu ve tartışıldı. İsrail ve ABD, Filistin'in başvurusuna karşı çıkıyor. ABD, BM Güvenlik Konseyi'nde başvurunun oylanması halinde veto edeceğin açıkladı. Filistin'in talebinin kabul edilmesi için Güvenlik Konseyi'nde dokuz evet oyu gerekiyor ama aynı zamanda veto hakkı olan beş daimi üyeden (ABD, Britanya, Fransa, Rusya ve Çin) hiçbirinin bu hakkını kullanmaması lazım.

Türkiye ise Erdoğan'ın BM Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma ile Filistin yönetiminin talebine desteğini açıkladı. Erdoğan bu tavrını son dönemde İsrail'e karşı geliştirdiği söylemi güçlendirmek için kullandı.

Peki Filistin halkı bu işe ne diyor? Gerçekten Mahmut Abbas'ın BM'ye yaptığı başvuru Filistin halkının taleplerini yansıtıyor mu? Mahmut Abbas Filistin halkı adına mı konuşuyor?

Filistin halkının önemli bir çoğunluğu, özellikle de Mahmut Abbas'ın kurduğu rejimden nemalanmayan yoksul kitleler ve sürgündeki Filistinliler bu karara mesafeli yaklaşıyor. Zira İsrail'i değil İsrail işgalini meşru görmüyoruz diyen Mahmut Abbas geri dönüş hakkını almak bir yana bu hakkı tarihe gömüyor. Eğer Siyonist yerleşimlerle delik deşik olmuş topraklar-

da bir Filistin devleti kurulursa İsrail tarafından topraklarından kovulmuş milyonlarca Filistinli bugün İsrail sınırları içinde kalan (Batı Şeria ve Gazze dışındaki) vatanlarına dönüş hakkından vazgeçmiş olacak.

Ayrıca Filistinli örgütlerin çatısı olan FKÖ bugüne kadar uluslararası alanda Filistin halkının meşru temsilcisi olarak görülürken Abbas bu manevra ile Filistin devleti adına tüm yetkiyi kendinde toplamayı planlıyor. Tüm bu sebeplerle gerek Hamas ve İslami Cihad gibi İslamcı direnişçi örgütler gerekse de solcu FHKC bu girişimi desteklemiyor. Durum böyle olunca da Erdoğan'ın Filistin dostluğu yine tartışmalı hale geliyor. Erdoğan

Filistin'e destek adı altında aslında işbirlikçi Mahmut Abbas önderliğine destek vermiş oluyor.

Arap Devrimi, İsrail Siyonizmi'nin etrafındaki çemberi adım adım daraltırken, işbirlikçi Mahmut Abbas ve Tayyip Erdoğan kötü günler için Siyonizmi kurtaracak bir acil çıkış kapısı açıyorlar. Bugün İsrail ve ABD Abbas'ın bu talebine karşı çıksa da Siyonist devletin yıkılması demek olan tek bir Filistin karşısında iki devletli çözümü öteden beri pazarlık masasına koyan da yine onlardı. Erdoğan'ın konuşması Filistin'i savunuyor görünse de durduğu yer hâlâ emperyalizmin ve Siyonizm'in yanındır.

Filistinliler yaptı mı olur, Kürtler yaptı mı olmaz!

Şu anda dünyada iki tane "Oslo barış süreci" var. Birincisi Filistin-İsrail, ikincisi ise Türkiye-PKK görüşmeleri. İlki ile ilgili olarak son dönemde önemli bir gelişme oldu. Başka sütunlarımızda okuyacağımız üzere, Filistin'in "işgal altındaki topraklar" olarak anılan kısmında kurulu olan Filistin Otoritesi devlet statüsü kazanmak üzere Birleşmiş Milletler'e başvurdu. Filistin Otoritesi bu konuda İsrail'e ne sordu, ne danıştı. Kendi inisiyatifıyla, tek yanlı olarak bir adım attı. AKP hükümeti,

Başbakan Erdoğan'ın ağzından bunu Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda sonuna kadar savundu. Görülebildiği kadarıyla Türkiye'de hiç kimse Filistin'i tek yanlı olarak bu kadar önemli bir girişimde bulunması dolayısıyla eleştirmede. Ama gerek hükümet, gerek düzenin her renkten sözcüsü Kürt hareketini "demokratik özerkliği" hiç kimseye müzakere etmeden tek yanlı olarak ilan etmekle suçluyorlar. Neden Filistinliler tek yanlı olarak hareket edebiliyorlar da Kürtler edemiyor?

Şiar Rişvanoğlu'na yönelik davalar berdevam!

Bu coğrafyada sadece Kürt halkının her düzeydeki siyasi temsilcileri değil, onların özgürlük mücadelesine bir biçimde destek olan enternasyonalistler de her zamanki gibi ağır bedellere hazır olmak zorunda. Ne bu davalar, ne de başka tehditler yoldaşımızı ve bizi devrimci Marksizmin enternasyonalizm bayrağını bu coğrafyada dalgalandırmaktan, Kürt halkının onurlu mücadelesine desteğimizi sürdürmekten alıkoyamayacak!

Yazarımız DİP kurucu üyesi Şiar Rişvanoğlu'na açılmış olan davalar tüm hızıyla devam ediyor. 2009 yılı Mart ayında yapılan yerel seçimlerde 14 sosyalist örgütün DTP çatısı altında oluşturduğu ittifakın Adana Büyükşehir Belediyesi başkan adayı olan ve aldığı yüzde 9,51 oyla egemen cepheye ciddi rahatsızlık yaratan yoldaşımız, seçimlerin hemen ardından, Kürt meselesi ile ilgili bir yazısından dolayı Adana Özel Görevli (eski D.G.M.) 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanıp beraat etmişti. Bu dosya şu ana Yargıtay aşamasında. Yoldaşımızın hakkında şu anda devam etmekte olan davalar ise şunlar:

Birincisi; 1, 2 ve 3 Mayıs 2010 tarihinde Roj Tv'de katıldığı programlarda yaptığı konuşmaları nedeniyle Adana Özel Görevli (eski D.G.M.) 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılmış olan davada "terör örgütü propagandası yapmak" suçundan 21,5 sene hapis cezası istemiyle yargılanıyor. Bu davanın 16 Eylül 2011'de yapılmış olan duruşması, konuşmaları içeren cd çözümlerinin eksik yapılmış olması nedeniyle 12 Aralık 2011 tarihine ertelendi.

İkincisi; 2010 Adana Newroz kutlamasında tertip komitesi üyesi olarak önce Adana Özel Görevli (eski D.G.M.) 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "propaganda" suçundan açılmış olan davayla ilgili mahkemenin "propaganda" suçundan beraat kararı vererek "toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet" suçundan dolayı görevsizlik kararı vermesi ve dosyayı görevli

alt mahkemeye göndermesi üzerine, dava Adana 7.Asliye Ceza Mahkemesi'nde 12 Ekim 2011 tarihinde görülecek. Yoldaşımız bu davada hukuk (ve enternasyonalizm) tarihine geçecek bir tavır sergileyerek, kendisi ile birlikte yargılanan ve Kürtçe savunma yapmak istedikleri için tercüman talep eden (BDP'li) diğer sanıklara tercüman tahsis edilinceye kadar savunma yapmayı reddetmişti.

Son olarak ise Adana'da bir portakal bahçesindeki ağaca asılı olarak bulunan Azadiya Welat gazetesi dağıtımcısı Metin Alataş'ın şüpheli ölümü üzerine okuduğu ortak basın metni nedeniyle İçişleri Bakanlığı tarafından "yapılan basın açıklamasının onur ve haysiyetlerini zedelediği" gerekçesiyle açılan 10.000 TL'lik tazminat davası ise Adana 2.Asliye Hukuk Mahkemesi'nde devam ediyor. Bu davanın da gelecek duruşması 19 Aralık 2011 tarihinde görülecek.

Bütün bu davalar gösteriyor ki, bu coğrafyada sadece Kürt halkının her düzeydeki siyasi temsilcileri değil, onların özgürlük mücadelesine bir biçimde destek olan enternasyonalistler de her zamanki gibi ağır bedellere hazır olmak zorunda. Ancak ne bu davalar, ne de başka tehditler yoldaşımızı ve bizi devrimci Marksizmin enternasyonalizm bayrağını bu coğrafyada dalgalandırmaktan, Kürt halkının onurlu mücadelesine desteğimizi sürdürmekten alıkoyamayacak.

Mısır

“Devrimi Yeniden Kazanma” günü

Mısır devrimi yeniden ayağa kalkma denemeleri yapıyor. Bir yandan işçi eylemleri tarihsel bir doruğa yükselirken, bir yandan da kitleler, Kahire’de Tahrir Meydanı’nda ve ülkenin başka şehirlerinde sokaklara çıkarak iktidardaki Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi’ni protesto ediyor, devrimin önünü açmak için taleplerini ileri sürüyorlar. 30 Eylül Cuma günü devrimci hareketler tarafından “Devrimi Yeniden Kazanma” günü olarak ilan edildi.

“Ey paşa, ey bey, söyle devrim ne verdi bize!” Mısırlı devrimcilerin bir bölümü yürüyüş sırasında bu sloganı atıyordu. Mısırlı kitleler ve artan ölçüde işçi sınıfı, her geçen gün devrimin kendilerinden “çalındığını”, önünün kapatıldığını daha fazla hissediyor. Bu yüzden ki bu kez eylemlerine “Devrimi Yeniden Kazanma” adını verdiler. 30 Eylül Cuma günü, sadece Tahrir’de değil, başta İskenderiye, Süveyş, Port Said gibi büyük kentler olmak üzere birçok yerde sokağa çıktılar. Sinaî Yarımadası’nda Bedevi aşiretler bile yolları keserek protestoya katıldı. Talepleri, herkesle birlikte, seçim yasasının değiştirilmesi idi, ama aynı zamanda Mübarek döneminde yargılanarak suçlu bulunmuş olan aşiret mensuplarının cezalarının affedilmesini istiyorlardı.

Seçim ve OHAL yasaları

Ülkeyi yöneten askeri konsey ve İssam Şeref hükümeti, zaman zaman kitlelerin basıncı altında devrimin talepleri yönünde kararlar da almakla birlikte (Mübarek’in yargılanması ve bazı polis güçlerinin mahkemeye verilmesi bunların başında geliyor), sık sık devrimin aleyhinde kararlar da alıyor. Son dönemde yapılan iki icraat, devrim cephesinin iyice tepkisini çekmiş durumda. Biri, OHAL Yasası’nın uygulanmasına ilişkin Konsey kararı. Öteki ise seçim yasası. Yeni kabul edilen seçim yasası, milletvekillerinin üçte ikisinin parti

listelerinden, üçte birinin ise bağımsız bireysel adaylar arasından seçilmesinin öngörüyor. Devrim cephesi bunun anlamını derhal saptadı: Mübarek’in mahkemeler tarafından kapatılmış olan Ulusal Demokratik Partisi’nin büyük para ve nüfuz sahibi önde gelenlerinin, seçime bağımsız aday olarak katılması halinde mecliste basbayağı bir ağırlık oluşturabileceği belli.

Bu yüzden 30 Eylül günü kitlelerin taleplerinin başında OHAL yasasının iptali ile seçim yasasının, bütün vekillerin parti listelerinden seçilmesi yönünde değiştirilmesi vardı. Ayrıca, sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına son verilmesi herkesin katıldığı bir talepti.

İşçi sınıfı ağırlığını hissettiriyor

Diğer sütunlarımızda ayrıntısıyla anlatıldığı gibi işçi sınıfının mücadelesinin son dönemde ciddi bir yükseliş göstermesi dolayısıyla, “Devrimi Yeniden Kazanma” gününde sınıf talepleri de her zamankinden çok daha fazla ön plana çıkıyordu. Bu talepler arasında Mısır işçi sınıfını birleştiren asgari ücretin yanı sıra, fiyat artışlarına son verilmesi ve (safdil ama ilginç bir talep olarak) zenginlerin kazancına bir tavan getirilmesi gibi talepler öne çıkıyordu. Tam o Cuma günü, grevdeki Kahire otobüs işçileri arasında açlık grevinde olan bir işçinin daha grevin ilk haftası sonunda hayatını yitmesi, işçi taleplerine

daha da dramatik bir etki kazandıracaktı.

“Devrimi Yeniden Kazanma” gününün getirdiği bir yenilik de, siyasi partilerin ilk kez bu denli ön plana çıkmasıydı. Tahrir protestoları geçmişte ortak sloganların öne çıkarıldığı, partilerin sınırlı bir mevcudiyet gösterdiği eylemlerken, bu kez partiler alana pankartlarıyla, dövizleriyle, tişörtleriyle, kuşlamalarıyla, gazeteleriyle geliyordu. Bunların arasında sosyalist partiler de dikkati çekiyordu. Zaten eylemden iki gün önce ilk kez bir sosyalist parti (Sosyalist Halk İttifakı) yasanın öngördüğü çok sıkı koşulları yerine getirerek (en az on ilden, her birinden en az 300 üye olmak üzere, noterce tasdik edilmiş 5.000 üye) resmi kuruluşunu başarıyla tamamlamıştı.

Nihayet, eylem artık alışlageldiği üzere, İslamcı hareketin bir bölümünün Konsey’in yanında durmasına, genel olarak da hareketin bölünmüşlüğüne tanıklık ediyordu. İhvan (Müslüman Kardeşler), Selefi gruplardan El Dava, Cemaatül İslamiye, Nur grubu ve başkaları eylemi boykot ediyordu. Buna karşılık Vasat Partisi ve bazı Selefi gruplar meydana yerlerini alıyordu.

İki defa Oscar kazanmış olan ünlü ABD’li aktör Sean Penn’in de eyleme katılması dikkat çekiciydi.

Mısır devrimi Konsey’e ve hükümete verdiği vekâleti yavaş yavaş geri çekiyor. Devrim başka ülkelerde (Yemen, Suriye, Bahreyn) sendelerken Mısır’da yeniden ayağa kalkıyor. Arap devriminin geleceği Mısır’da belirlenecektir.

Sungur Savran

“Mısır’ın bütün fabrikalarında devrim!”

“Bugünün protestosu büyük ölçekli işçi mücadelelerinin sürmekte olduğu bir ortamda yapıldığı için Mısır’ın Sol ve işçi hareketleri Tahrir Meydanı’nda ve başkentin çeşitli semtlerinden oraya doğru yapılmakta olan yürüyüşlerde mevcudiyetini hissettirmekte. Giza’dan başlayıp Tahrir’e girmek üzere olan yürüyüş kolunda birçok sendikalı işçi, sektörlerini temsil eden pankartlar taşıyor: Mısır İlaç Fabrikası, Arman Şeker, bir haftadır grevde olan kamu ulaşım işçileri. OHAL yasasına ve askeri yönetime karşı sloganlar atıyorlar, ama aynı zamanda Mısır işçilerinin ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesine yönelik sosyal talepler ileri sürüyor, grevdeki kamu ulaşımı işçilerine zafer diliyorlar.”

Bunu biz yazmıyoruz. 30 Eylül Cuma günü düzenlenen “Devrimi Yeniden Kazanma” eylemini anı anına izleyen El Ahram gazetesinin internet sitesi yazıyor. Mısır devrimi en baştan, 25 Ocak’tan itibaren ciddi bir işçi sınıfı mevcudiyeti içeriyordu. Tahrir’de her sınıftan insan buluşuyordu, doğru, ama İskenderiye ve Süveyş gibi eylemlerin hiç de daha az etkili olmadığı kentler daha işçi ağırlıklıydı. Daha önemlisi, dengeli belirleyici biçimde Mübarek’in aleyhine çeviren, 11 Şubat’tan birkaç gün önce çok yaygın bir grev dalgasının başlaması olmuştu. İşçi sınıfı (Tunus’tan farklı olarak) hareketin öncülüğünü ele geçirmiş değildi, ama “ben buradayım” diyordu.

Bu yüzden de ortada belirgin bir sürekli devrim dinamiği vardı. Mısır’da fabrikası olan bir Türk patronu, 11 Şubat’ın hemen ertesinde işçilerin mücadeleciliğinden şikâyet ettikten sonra şöyle diyordu: “Bunlar, dün Mübarek’i devirdik, sıra patronlarda havasında.” Sürekli devrimin kapitalistin gözüne nasıl görüldüğünün resmi!

Devrim devasa atılımıyla Mübarek’i devirdikten sonra bekle-yişe geçti. Ama sınıf mücadelesi hiç durmaksızın devam ediyordu. İşte Eylül ayı, sınıf mücadelesinin devrimin önde gelen uğraklarından biri haline gelmeye başladığı ay oldu. Liman işçilerinden öğretmenlere, Kahire otobüs şirketinin işçilerinden doktorlara, yüz binler sınıf eylemlerine, grevlere, gösterilere giriştiler. Kahire otobüs işçileri açlık grevinde ilk şehitlerini vermiş durumda. Şimdi de, “Devrimi Yeniden Kazanma” eyleminden sonra Kahire’nin bir ana caddesinde yol kesme eylemine giriştiler.

İşçi sınıfının ağırlığı sadece Tahrir’de hissedilmiyordu. İskenderiye’de işçi mahallelerinden çıkan işçiler tamamen sınıf talepleriyle yürüyordu. İskenderiye İşçi Koalisyonu ve Sosyalist Güçler Cephesi, Mısır’ın bu ikinci büyük kentinin sokaklarını sınıf sloganlarıyla doldurmuştu. Masr el Amerika işçilerinin baş sloganlarından biri şuydu: “Artık özelleştirme yok!” Kahire’de Tahrir’de artık gelenekleşen Cuma namazlarını hep kıldırın “Devrimin İmamı” Mazhar Şahin, vaazında Türkiye’de şimdi Mısır devrimine burun kıvrıranların 90’lı yıllarda cesaret edemediği bir talebi dile getiriyordu: Mübarek döneminde özelleştirilmiş bütün fabrikalar yeniden kamulaştırılsın!

Bu arada, Türkiye’de bütün bir koro Arap devrimine saldırıya devam ediyor. *BirGün* gazetesinin dış sayfa sekreteri, bir fotoğraf altında, öylesine geçerken, sanki olgularla kesin biçimde saptanmış gibi şu cümleyi sorumsuzca kullanıyor: “Ortadoğu’daki bütün isyanları destekleyen ABD...” Başkaları, “ABD Ortadoğu’yu yeniden dizayn ediyor” fikrini temcit pilavı gibi tekrarlıyor. Sadece ulusalcı etkiler altında olanlar değil, Kürt hareketi içinden bile çıkıyor bunu söyleyen.

Yazık! Oysa, şayet bu yapaylanış fikirler zihinlerde birer hayalet gibi dolaşıyor olmasa, Türkiye işçi hareketi ve sosyalist solu, tam da bu sırada Arap devrimine büyük bir uluslararası desteğin öncüsü olabilirdi. Mısır’ın devrimcileri İsrail büyükelçiliğini basıp büyükelçiyi ülkeden kovuyor. Bu “anti-empereyalizm”e sığmıyor. Kahire’de göstericiler şu pankartı boşuna taşıyorlar: “Halklarını çok seviyoruz, ama ABD ve AB tarafından yönetilmeyi reddediyoruz.”

Ortadoğu gericiliğinin muhkem kalesi Suudi Arabistan bütün Arap ayaklanmalarına karşı çıkıyor, devrik diktatörlere kucak açıyor, bu arada korkusundan kadınlara (son derecede kısıtlı da olsa) seçme seçilme hakkı tanıyor. Bizim sosyalistlerimiz Suudi Arabistan’a paralel tavır almaktan sıkılmıyor. Tunuslu, Mısırlı, Suriyeli yoksullar hayatlarını ortaya koyarak ayaklanıyor. Devrimcilerimize yaranamıyor.

Tahrir; Madrid’den, Atina’dan, Tel Aviv’den sonra New York halkının kalbini fethediyor. Ama Türkiye solcusunun yüreği buz gibi!

İskenderiye’nin Masr el Amareya işçilerine kulak verin. “Devrimi Yeniden Kazanma” eyleminde sokakları şu sloganla cımlatıyorlardı: “Mısır’ın bütün fabrikalarında devrim!” Görev söylenip durmak değil, bunun gerçekleşmesi ve başka ülkelere yayılması için elinden geleni yapmaktır.

Ülkenin tek özelleştirilmiş limanı olan, Süveyş’teki Ayn Sohna limanı işçileri, 21-25 Eylül arasında milifan bir grevle neredeyse tam bir zafer kazandılar.

Krizle ilgilenmezseniz kriz sizinle ilgilenecektir

Ağustos ayında DİP Genel Başkanı Sungur Savran yoldaş, NTV televizyonunda krizlerin tarihi üzerine bir söyleşiye katıldı. Oğuz Haksever'in sunduğu programda Sungur Savran'a Mahfi Eğilmez ve Çağlar Keyder eşlik ediyordu.

Program boyunca Oğuz Haksever'i sürekli "durum bu kadar mı kötümser" diye hop oturup hop kaldıran şey, tüm konuşmacıların kapitalizmin içine düşmüş olduğu krizden toparlanmasının çok güç ve krizin çok derin olduğunda hem fikir olmalarıydı. Sungur yoldaş, krizin kapitalizmin en gerici yüzünü kitlelere göstereceğini, sert sınıf kavgalarının yaşanacağını söylüyor, buradan tek çıkış alternatifinin sosyalizm olacağını vurguluyordu.

Sungur Savran yoldaşı ve DİP'i bilenler için hiç de şaşırtıcı değil... Ancak ilginç olan ve programdan sonra esas konuşulan, geçmişte Hazine Müsteşarlığı yapmış, bugün özel bir üniversite öğretim üyeliği ve danışma kurulu üyeliği yapan, sosyalizme hiçbir yakınlığı bulunmayan Mahfi Eğilmez'in kapitalizmi kurtarmanın çok zor olduğunu tespitini yapmasıydı. Mahfi Eğilmez daha da ileri giderek "sosyalizm" alternatifine çaresizlik içinde "Tabii, niye olmasın. O da bir alternatif. Kapitalizmin içinde bir çıkış yok. Oturup düşünüyoruz burada bir çözüm yok..." dedi.

Durum açık: kapitalizm büyük bir kriz içinde... İlk büyük sarsıntı 2008-2009'da olmuştu. Ancak kapitalizmin depremi tektonik depremlere benzemeyecek, 2008-2009'un artışı muhtemelen daha zayıf değil çok daha kuvvetli vuracak. Mahfi Eğilmez bir akademisyen ve yazar olarak bu durumu teslim ediyor. Ancak kapitalist sistemin mutlak savunucuları olan devlet görevlileri, patronlar ve burjuva siyasetçileri, onun yaptığı gibi durumu sadece yorumlamakla yetinmeyecektir. Bu krizin faturasını emekçilerin sırtına yıkmak için ellerinden geleni esirgemeyeceklerdir. Bunların içinde kemer sıkma politikaları, işsizlik ve kazanılmış haklara saldırı da var, kapitalizm büyük halk hareketleriyle sarsılmaya başladığında kan dökmek de var.

Türkiye ekonomisinin yakaladığı yüksek büyüme kimseyi yanıltmamalı. Küresel sistemin kopmaz bir parçası olan Türkiye'nin, bu krizden kaçma olasılığı yok. Tersine, sadece ilk yedi ayda 50 milyar dolara ulaşan cari açığı ile birlikte Türkiye, keskin viraja girerken gaza basan bir arabaya benziyor. Dolayısıyla Türkiye'nin patron sınıfı ve onun temsilcileri, yaklaşan fırtınaya hazırlık yapmaya başladı. Bu hazırlıklar ayağını yorganına göre uzatmak türünden masum şeyler değil. İçeride kıdem tazminatı hakkı başta olmak üzere işçilerin kazanılmış haklarını gasp etme, eğitim ve sağlık alanlarında özelleştirmeyi hızlandırma, dışarıda ise Ortadoğu'da açgözlü ve saldırgan bir politikayla krize hazırlanıyorlar. Başarırlarsa işsiz kalan da, aç kalan da, savaşta ölen de biz olacağız!

Dolayısıyla işçiler ve emekçiler yaklaşan krizle mutlaka ilgilenmeli ve gerekli hazırlıkları yapmalıdır. Yoksa kriz bizlerle mutlaka en kötü şekilde ilgilenecektir. Krize hazırlık yapmanın öyle kendi evinde depreme hazırlık yapmak gibi yatağın yanına gerekli malzemelerin bulunduğu bir çanta koymak, ev eşyalarını duvara sabitlemek gibi bireysel olmayacağını, olamayacağını belirtmeliyiz. İşçinin, emekçinin krize karşı bireysel olarak yapacağı hiçbir şey hem de hiçbir şey yoktur.

Krizde ilk saldırılacak olan kazanılmış haklarımızla, işten çıkartmalara karşı kendimizin iş arkadaşımızın çalışma hakkına ancak ve ancak örgütlü olarak sahip çıkabiliriz. Eğer sendikalsak sendikamızı harekete geçirmek için baskı yapmak mecburiyetindeyiz. Eğer sendikalı değilsek işyerinde dayanışmayı güçlendirmek için toplantılar yapmak için önyak olmalı, en azından daha duyarlı olan işçilerin acil durumda ne yapılacağı ile ilgili bir fikir birliğine gitmesini sağlamalıyız.

Karşı taraf krizin ne boyutta olduğunun farkında; biz de farkında olmalıyız. Patronların korkuları bizim umudumuzdur. Onlar sadece kârlarının düşmesinden, ihracatın düşmesinden endişelenmiyor. Küçük bir azınlık olarak elde ettikleri tüm zenginliğin kaynağı olan sömürü düzeninin işçi ve emekçi kitleler tarafından sorgulanmasından endişe ediyorlar. Devrimden korkuyorlar.

Sendikalar sermayeden, devletten ve hükümetten bağımsızlaşmalıdır!

Sendikaları AKP'nin tasallutundan koruyalım!

Bugün en önemli görev, AKP'nin sendikal hareketi kontrolü altına alma çabasını yenilgiye uğratmaktır. Kriz içinde hükümetin uygulayacağı sınıf taarruzuna karşı mücadele etmek, ancak sendikal hareket AKP'nin sultasından kurtarılabilirse mümkün olur. AKP hâkimiyeti sendikal hareketi felç ediyor. Tekel'in en büyük dersi budur.

Sermaye, yaklaşan ekonomik krize karşı yığınak yapmayı sürdürüyor. Elbette başlıca amacı krizin faturasını işçi sınıfına yıkabilmek. Bunun için kıdem tazminatı hakkını kaldırmak başta olmak üzere Ulusal İstihdam Strateji Belgesi adıyla işten atmayı kolaylaştıracak, esnek çalışmayı ve taşeronlaştırmayı yaygınlaştıracak bir plan içerisindedir.

Tabii ki bu saldırılarının karşısında bir direnç oluşacağını biliyorlar. İşte bu olası direnci kırmak istiyorlar. Tüm zaaflarına, eksikliklerine ve bürokratik yönetimlerine rağmen sendikalar hâlâ işçi sınıfının en önemli dayanak noktalarını oluşturuyor. Bu yüzden de sermayenin ve AKP hükümetinin hedefinde sendikalar var.

AKP hükümeti ve sermaye sendikalara saldırıyor

Sermaye ve onun temsilcisi hükümet sendikalara iki yönden saldırıyor. Öncelikle genel olarak sendikalara saldırıyor. Sendikal örgütlenmeyi zorlaştıran yasaları koruyor. Sendikalaşmayı baltalayan patronların yasa dışı davranışlarına ve baskılarına göz yumuyor. İşçilerin direniş ve mücadelelerini bastırmada patronların yardımına koşuyor.

Diğer yandan AKP hükümeti kendi kontrolünde sendikalar yaratarak, bu sendikaları diğer sendikalar aleyhine güçlendirerek, sendika bürokratlarının zaaflarından yararlanıp onları satın alarak kaleyi içerden fethetmeye çalışıyor. Son yıllar, AKP'nin bu yöndeki yoğun çalışmalarıyla geçti. Kamu emekçileri içinde AKP'nin arka bahçesine dönüştürülen Memur-Sen, KESK aleyhine güçlendiriliyor. Bu sendika her uygulamasında hükümete arka çıkıyor. Hükümet karşısında emekçilerin hakkını savunacağı yerde, emekçilere karşı hükümeti koruyor. Müdürler ve her düzeydeki amirler AKP'nin doğrultusunda emekçileri Memur-Sen'e üye olmaya zorluyorlar. Diğer sendikalara üye olanlara karşı tehdit ve yıldırma da cabası...

İşçiler arasında aynı işlevi Hak-İş Konfederasyonu görüyor. Tekel direnişinde baştan sona AKP'nin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak davranıyorlar. Kıdem tazminatı hakkının kaldırılmasında da yine AKP'nin işçiler arasındaki sözcülüğünü yapı-

yorlar. AKP sendika bürokratlarına, sonu milletvekilliğine kadar varan olanaklar sağlıyor. Böylece onları satın alıp işçiyi karşı kullanıyor.

İşbirlikçi sendikaları güçlendiriyorlar

İşçilerde sendika değiştirme iki türlü olur. Birincisinde mevcut sendika işçilerin mücadelesinin önünü tıkamaya başlar, işçilerin taleplerine karşılık veremez ve işçiler mücadelelerine daha uygun olan bir sendikaya geçer ya da yeni bir sendika kurarlar. Bu, ilerici ve mücadele açısından olumlu bir sendika değişikliğidir. Diğer türden sendika değiştirme ise patron ve/veya hükümet baskısı ile işçilerin zorla işbirlikçi sendikaya geçirilmesidir.

Kardemir'de Hak-İş'e bağlı Çelik-İş'den illallah eden işçiler bu sendikayı bırakıp Türk-Metal'e geçmek istediklerinde sadece Çelik-İş bürokratlarını değil hükümetin kolluk kuvvetlerini de karşılarında buldular. Ama orman işçilerinden turizm işçilerine, belediyelerde ve çeşitli iş kollarında patron ve hükümet el ele vererek Hak-İş'e geçişleri destekliyor.

Mustafa Kumlu AKP'ye diyet ödemeye devam

Sadece Memur-Sen ve Hak-İş yok. Hükümet Türk-İş'te de operasyon yapıyor. Türkiye'nin en büyük konfederasyonu olan Türk-İş'i de kontrol etmek istiyor. Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu o mevkiye AKP'nin desteğiyle geldi. Bunu herkes biliyor. Bu desteğin diyetini SSGSS eylemlerinde ve 1 Mayıs'ta ödemediği yetmedi, Tekel direnişini alenen sattı. Ancak işçilerin direnişini tamamen durduramadığı için ve bu direniş AKP hükümetine son yılların en sert tokadını attığı için Kumlu da AKP'ye tam olarak yaranamadı. O yüzden şimdi kıdem tazminatı konusunda direnç göstermeyerek AKP'ye diyet borcunu tamamlamak istiyor. Son olarak Kumlu, kıdem tazminatını savunmak için genel grev gibi bir kararlarının olmadığını ilan ederek bunun ilk sinyallerini verdi. Oysa ödenen beri Türk-İş kıdem tazminatına dokunmanın genel grev sebebi olduğunu söylüyordu.

İşçi ayağa kalkmalı, Kumlu gibileri devirmeli

Şimdi sermayenin sınıf saldırısı olgunlaşırken işçinin en önemli mevzilerinden biri olan Türk-İş'te de kongre yaklaşıyor. Türk-İş sermayeden ve hükümetten bağımsızlaşmadıkça bu saldırının karşısında duramaz. Kumlu'nun sicili bellidir. İşçiyi sunacak bir şeyi yoktur ama tersine hükümete sunacak çok şeyi vardır. Bu yüzden Kumlu devrilmelidir. Ancak bu yetmez. Eğer tabandan ciddi bir işçi hareketi yaratılmazsa, her mücadele tabanda kuracağı komiteler aracılığıyla sendikalar üzerinde etkili olmaya çalışmazsa yerine geleceklerin kısa sürede Kumlulaşması kaçınılmaz olacaktır.

Gerici sendikaların tabanını da terk etmeyiz

Aynı mantıkla Hak-İş'in ve Memur-Sen'in hükümet ve sermaye yanlısı yönetimleri bahane edilerek bu sendikalara sırt çevirmek de yanlıştır. Tersine kriz koşulları önce sermayeyi ve hükümeti, ardından da bu sendikaların işbirlikçi bürokratlarını bu sendikalarda örgütlü işçilerle karşı karşıya getirebilir. 1917 işçi devriminin lideri Lenin'in öğütlediği gibi sınıfın öncüsü işçiler en gerici görünen sendikada bile sınıf çıkarları doğrultusunda çalışmalıdır. Bu çalışmanın tek bir hedefi vardır, işçi sınıfını sermayeden, devletten ve hükümetten bağımsızlaştırarak sınıf çıkarlarını savunmak.

AKP'nin sendikal hareket üzerindeki kontrolüne son!

Ama bugün en önemli görev, AKP'nin sendikal hareketi kontrolü altına alma çabasını yenilgiye uğratmaktır. Kriz içinde hükümetin uygulayacağı sınıf taarruzuna karşı mücadele etmek ancak sendikal hareket AKP'nin sultasından kurtarılabilirse mümkün olur. AKP hâkimiyeti sendikal hareketi felç ediyor. Tekel'in en büyük dersi budur. Militan işçilerin ilk elde başta Türk-İş olmak üzere sendikaları AKP'nin hâkimiyetinden kurtarması gerekiyor.

İlk göre

Hükümet, kıdem tazminatını hazırlarken zarf atmaya ediyor. Sahneye en son Eylül ortalarında Kalkınma Bakanı Yılmaz çıktı. AKP'nin açıkladığı kıdem tazminatına saldırının sonuna kadar şekilleneceğini riyor.

Hükümetin kıdem tazminatı kaldırılması planlarına ilişkin aracılığıyla yürütmekte olduğu atma operasyonunda sona yılıyor. Bir yandan sendikaları üye sayılarını yayınlamakla eden hükümet, diğer yandan tazminatına ilişkin düzenlen tüm taraflarla istişare edileceğini söylüyor. Sendikaların beklenen, bir yandan susup diğer yandan da konuşurmuş yapmaları. Elbette Hak-İş bu

Kıdem taz

Kıdem tazminatı sınıftan sokağa çıkıp karşı hep birlikte hak kete geçirmeye!

İşçi sınıfı bugün kıdem tazminatı hakkının elinden alınmasıyla yönelik bir saldırı ile karşı Emekçiler aleyhine yapılan düzenleme ilk başta emekçileri vuruyor. Bu, kadınların hayatında zaten her durumda daha güvencesiz bir durum bulmalarının doğal bir sonucu. İşsizlik, yoksulluk, pahalılık ve eğitim hakkına ulaşamamaları, en başta kadınların durumunu ağırlaştırıyor.

Kıdem tazminatı, bugünkü işten atılmalarını zorlaştıran önemli kazanılmış haklardadır. Bunun maliyetinin işçilerin yıkılması ve adım adım kaldırılması yönündeki bu düzenleme, kadınların özellikle yaşanan kriz dönemlerinde çıkarılmalarını kolaylaştırıyor. Peki, böyle durumlarda ilk kimler gözden çıkarılıyor? Eve aslı değil de ek gel-

Mersin halk dayanışma

Direnişlerinin 70. Gününde Mersin Liman İşçileri, öncülüğünde Mersin şubasının yaptığı çeşitli faaliyetlerle emekçilerin dayanışma gecesini yaşadılar. 28 Eylül akşamı gerçekleştirilen gecenin sunuculuğunu militanları üstlendi.

Etkinlik işçilerin direnişini bir slayt gösterisiyle başladı. Gecenin sunuculuğunu üstlenen yıl süren sınıf mücadelelerinde emekçilerin dayanışma gecesini bir dakikalık saygı duruşunu ardından yaptığımız açılış konuşması patronların ekonomik krizin işçi sınıfına yüklemek için düzenlediği saldırıya başlattığını, işçi sınıfının buna sessiz kalmaması gerektiğini vurguladı. "İşçi sınıfı, Fransa'da ayağa kalkıyor, İtalya'da, diğer gün Arjantin'de günlerdir, aylardır yanı başımızda Yunanistan'da sınıf kardeşlerimizin saldırıları püskürtmek için mücadele ediyor, genel grev yapıyor. 'Bunlardan bir şey çıkmaz' diye Arap halkı, bugün Akdeniz coğrafyasında, bir halk devrimi havzasını viriyorlar." cümlelerine yer verildi. "Bu dayanışma gecesini konuşmamızı, liman işçileriyle dayanışma çağrısıyla noktladık."

Ev kadem tazminatını savunmak

ı saldı-
devam
ayının
Cevdet
maları,
bu yıl
göste-
minatın
n basın
ğu zarf
yaklaş-
gerçek
tehdit
kidem
melerin
rek ya-
alardan
maları,
uş gibi
konu-

da görevini iyi bir şekilde yapıyor. Bu konfederasyon zaten açıkça işçi sınıfını AKP'ileştirmenin bir aracı olarak biliniyor. Diğer iki konfederasyon ise bazı açıklamalar ve küçük birkaç eylem dışında beklemede görünüyor. 8 Ekim Ankara mitinginde yer alma yönünde Türk-İş'in konfederasyon olarak karar almaması, sermayenin bu kadar bütünlüklü bir sınıf saldırısı karşısında işçi sınıfının elini zayıflatan bir durumdur. Önce SSGSS ve 1 Mayıs'larda, sonra Tekel'de, ardından Torba Yasa'da sınıfta kalan Kumlu ve ekibi, herhalde kidem saldırısını da başını kuma gömerek atlatmayı umuyor.

Kidem tazminatının gaspına yönelik değişikliklerle ilgili olarak Avusturya modelinden bahsediliyor. Bireysel hesaplar modeli olarak bi-

linen model, işçinin işten çıkarılmasında tazminatını patronundan değil, bireysel hesaplara dayanan bir fondan almasını içeriyor. Bu fondan yapılacak ödemelerin de emeklilik sırasında yapılacağı söyleniyor. Diğer yandan bakan Yılmaz, çok sinsi bir yaklaşımla, "çalışanlar ve işverenler kendi haklarını koruyorlar, biz de işsizlerin hakkını koruyoruz" diyerek, sınıfı bölmeye, işsizleri sanki işçi sınıfından farklı bir kategoriymiş gibi göstermeye çalışıyor. Burjuvazinin bu iki yüz yıllık taktiği, AKP'li bakanların ağzına pek bir yakışıyor. Bizim görevimiz, bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu işsiz işçilere göstermek. Madem işsizlerin çıkarını savunuyorsunuz, o halde neden işsizlik sigortasından onlara para vermiyorsunuz? Neden o fonu

işsizler dışında herkes kullanabiliyor? Hele ki patronlar!

Şu an meydan AKP'nin. Basını da manipüle ederek işçi sınıfını, yapacağı saldırılara karşı uysallaştırmak istiyor. AKP'nin saldırılarına karşı bir sınıf mücadelesi yükseltilemezse, sendikalar SSGSS dönemindeki, Tekel mücadelesindeki, Torba yasa karşısındaki tavırlarını yeniden sergilerlerse, meydan AKP'de kalacak, kidem tazminatını bölgesel asgari ücret, özel istihdam büroları vb izleyecek.

O yüzden, rüzgârı işçi sınıfından yana çevirmek için bu sonbaharda safları sıklaştıralım, meydanları AKP'ye dar edelim!

minatının gaspı en çok emekçi kadınları vuracak

saldırısı en çok kadınların hayatını zorlaştıracak. O yüzden işyerlerinden, dört duvar arasında kidem tazminatı hakkının gaspına karşı, en çok kadınları vuracak tüm sınıf saldırılarına haydi mücadeleye! Örgütlü olduğumuz sendikaları bu mücadeleyi örgütlemesi için hare-

n tazmi-
nmasına
karşıya.
her yeni
i kadın-
çalışma
a erkek-
şekilde
sonucu.
k, sağlık
aki zor-
rumunu
işçile-
stran en
an birisi.
üzerine
dırılması
patron-
zde işçi
ak için
umlarda
or? Ma-
ir olarak

görülen, aldığı ücret ve muhtemelen çalışma süresi dolayısıyla alacağı tazminat da erkek işçiye göre daha düşük olan, evlendiğinde iş akdini tazminatlı olarak feshetme ve hamileyken doğum, çocuk doğduğunda süt izni hakkıyla patrona ekstra maliyet yaratan kadın işçiler.

Ortada henüz resmi olarak netleşmiş bir düzenleme olmasa da, internet ortamında "tasarı" olarak dolaşan metinde, kidem tazminatına hak kazanan işçiye ödeme yapılabilmesinin şartının ise ya on yıl boyunca fona prim ödemek ya da emekliliğe hak kazanmak olduğu görülüyor. On yıl boyunca işten çıkarılmadan çalışma veya emeklilik şartlarını oluşturma acaba kaç kadın işçiye nasip oluyor? İşin doğrusu, daha çok kısa dönemli ve geçici nitelikteki işlerde çalışan kadınlar için kidem tazminatına hak kazanmak, tıpkı emeklilik gibi bir hayal

oluyor. Yine birçok kadın, çalışma hayatında erkek işçilere göre çok daha yaygın yaşadığı taciz, baskı ve aşağılanma gibi durumlarda haklı istifa sonucunda hâlihazırda (durumu kanıtlayabilmeleri halinde) kidem tazminatına hak kazanırken, yapılacak düzenlemeyle, ya bu tazminat şartları oluşana kadar bu baskılara boyun eğip çalışmaya devam edecekler ya da elleri boş bir şekilde işten çıkıp gidecekler.

Çalışan emekçi kadınlar, çalışma yaşamındaki bu düzenlemeyle doğrudan muhatap olacakken, aslında dışarıda çalışmayan ev emekçisi kadınlar da bundan dolayı olarak etkilenenler. Bir yandan, her durumda evi idare edip bir şekilde çocuklarının karnını doyurma yükü üzerlerine yüklenmiş olan bu kadınların hayatları, işçi olan eşlerinin daha kolay ve tazminatsız işten atılmalarıyla daha da zorlaşa-

cak. Bu kadınlar, işçi olan eşleriyle birlikte daha da yoksullaşacaklar. Kaldı ki, ilk elden işten atılıp zor çıktıkları evlerine geri gönderilecek olan işçi kadınların da bu kitleye katılmasıyla, kadınlar sınırlı da olsa sahip oldukları ekonomik bağımsızlıktan ve sosyal dünyadan uzaklaştırılmış olacaklar.

Yeni kidem tazminatı düzenlemesi, kadınıyla erkeğiyle, işçi sınıfına tarihinde yapılacak en büyük saldırılardan birisi olacak. Ama kadınların hayatı çok daha fazla zorlaşacak. Patronlar ilk olarak kadınları kapı önüne koyacak. O halde işyerlerinden, dört duvar arasından sokağa çıkıp kidem tazminatı hakkının gaspına karşı, en çok kadınları vuracak tüm sınıf saldırılarına karşı hep birlikte haydi mücadeleye! Örgütlü olduğumuz sendikaları bu mücadeleyi örgütlemesi için harekete geçirmeye!

ıyla liman işçisi gecesinde buluştu

le Mer-
kü BES
itli sen-
n katkı-
düzen-
ekleşen
nu DİP

Açılış konuşmasının ardından ilk sözü alan KESK dönem sözcüsü Yusuf Kaya, konuşmasında ülkedeki genel duruma ve sermayenin saldırılarına değinerek, tüm hak mücadelelerinin desteklenmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Liman direnişinin öncü işçilerinden Murat Kahraman kürsüye geldiğinde salonda adeta bir alkış tufanı koptu. Kahraman, gerek direniş sırasında, gerekse dayanışma etkinliğinin hazırlanma sürecinde polisten çok sayıda tehdit aldıklarını belirterek, "Sendikali ve güveneli çalışmak bizim hakkımız. Değil 70 gün, 700 gün de sürse, tüm baskı ve tehditlere karşı direnişimiz sonuna kadar sürecektir." diyerek salondaki kitleyi bir kat daha coşturdu. Sonrasında kürsüye gelen liman işçilerinden Ömer Avcı da direnişlerinin seyrini, sözleri işçi direnişleri için uyarlanmış bir türküyle anlattı. Avcı'nın ardından Adana'dan dayanışma adına gelen bir Tekel işçisi ve liman işçilerinin eşleri adına Emine Nazlı yaşadıklarını anlattılar.

İşçilerin konuşmasından sonra yine işçilerin talebiyle DİP kurucu üyesi, *Gerçek Gazetesi* ve *Devrimci Marksizm* dergisi yazarı Şiar Rışva-

noğlu söz aldı. Ülke genelinde ses getiren direnişlerden ve özellikle de Tekel direnişinden söz eden Rışvanoğlu, konuşmasını, çoğunluğu Kürt işçilerden oluşan Liman işçilerini "Her Biji Yaketiya Kalkeran, Her Biji Biratiya Gelan!" sözleriyle selamlayarak bitirdi.

Konuşmaların ardından sıra işçilerin hazırladığı tiyatro gösterisine geldi. Oyunda, kapitalizm celladı tarafından tek tek öldürülen işçiler birliktelerinde bu celladın canını alabileceklerini anlatıyorlardı. Oyun, sahnedeki işçilerin bez bir pankarta "birleşen işçiler yenilmez" yazmasıyla bitiyordu.

Etkinlik müzik dinletisiyle birlikte çekilen halaylarla sona erdi.

Etkinliğin dikkat çekici bir tarafıysa işçilerin örgütlü olduğu Liman-İş sendikası şube yöneticilerinin ve üyelerinin katılımının çok az ve sembolik düzeyde olmasıydı. Ancak buna rağmen, emekçi dostu kişi ve örgütler liman işçilerine yalnız olmadıklarını göstermiş oldular. İşçilerin gösterdiği birlik ve kararlılık da sendikaya iyi bir mesaj verdi.

Mersin Liman işçileri, limanda kurdukları çadırlarında gece gündüz direnişe devam ediyor. Onlar direndikçe dayanışma da devam edecek.

Dilek Pir

Sendikada kadınların tek odağı cinsiyetçilikle mücadele olmamalı

Petrol-İş sendikasının 17-18 Eylül tarihleri arasında düzenlediği genel kurulda yaptığı tüzük değişiklikleri, en çok kadın üyelere ve kadınlara yönelik ayrımcılık konularına yapılan ek düzenlemeler ile gündeme geldi. Bu değişiklikler, kadına yönelik ayrımcılıkla mücadele açısından sendikaların araçları ve kadına yönelik şiddet ve ayrımcılık uygulayan üyelere yönelik yaptırımları içeriyor.

İşçi sendikalarının yönetim kurullarının görev bölüşümü içerisinde şu an; örgütlenme, eğitim, mali sekreterlik gibi görevlerin yanında bir kadın sekreterliği görevi yer almıyor. Konfederasyonlar arasında kadın üyelerin iletişimini sağlamak amacıyla oluşturulan komisyonlar, çoğunlukla 8 Mart'tan 8 Mart'a işleyen kurullar olarak geri kalan dönemlerde tüzükle belirlenmiş bir yapıdan yoksun, kadınların kendi inisiyatifleriyle yürüttükleri çalışmalar ile sınırlı kalıyor. Hal böyle iken, bugün Petrol-İş sendikasında kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığa karşı mücadeleyi sistematik olarak ele almak amacıyla komisyonlar kurma ve eğitimler düzenleme gibi faaliyetlerin, yönetim kurullarının görevi olarak tüzüğe girmesi, kadın işçilerin unutulmuş sorunlarının daha düzenli bir şekilde gündeme getirilmesi açısından önemli.

Tüzük değişikliğinin üyelere yönelik disiplin yaptırımlarına ilişkin maddeleri ise özellikle son dönemde KESK Genel Kurulu'nda öne çıkan tartışmalar açısından, sendikali kadınlar lehine genel bir başarı olarak görülebilir. Genel disiplin cezalarının sayıldığı maddede, disiplin cezası gerektiren suçlar arasında "kadına yönelik cinsel taciz, mobbing ve şiddet uygulayanlar" ifadesinin eklenmesinin bizim açımızdan tartışılacak bir yanı elbette yok. Ancak maddenin devamında yer alan "kadının beyanı esastır, karşı taraf aksini ispatla yükümlüdür" ifadesini hassasiyetle ele almak gerekir.

Erkek egemen sistem içerisinde; taciz, hakaret, aşağılanma gibi, kadınların maruz kaldığı baskı ve şiddetin utancı, çoğunlukla yine kadının omuzlarına yüklenir. Dolayısıyla, bir kadının bu fiillerden herhangi birine maruz kaldığını ifade etmesi son derece güçtür. Sadece sendikalarda değil, işyerlerinde, mahallelerinde bu tür tacizlere maruz kalan ve bunları ifade eden kadınların, her şey bittikten sonra asıl yıpranan ve yıpratılan kişiler oldukları, çoğu zaman o işyerlerinde çalışamaz hale geldikleri, mahallelerinden bile taşınmak zorunda kaldıkları unutulmamalıdır.

Diğer taraftan, kadının erkeğe yönelik sadece karalama amacı taşıyan bir taciz iddiasında bulunması sadece teorik bir ihtimal olsa da mevcuttur. Diyelim ki, sendikalarda gruplar arasında yaşanan rekabet ve gerilimlerden kaynaklı ve "çamur at izi kalsın" mantığıyla erkeğe karşı bir yıpratma kampanyasına girilmiş olsun. Bu durumda dahi -ve en azından bu

durumun ortaya çıkarılabilmesi için bile- kadının beyanının dikkate alınması gereklidir. Bu demek değildir ki, beyan tek başına hükmün kendisidir. Yapılması gereken, kadının beyanından hareketle soruşturma başlatılması ve çoğunluğu kadınlardan oluşan bir ilgili kurulun hassasiyetle işleteceği disiplin mekanizmalarıyla, yaptırım gerektirecek herhangi bir durum olup olmadığının mümkün olan en kısa sürede tespitidir. Beyanın tek başına hükme temel olarak alınması bazı durumlarda kadınların aleyhine bile çalışabilir. Saldırıya uğramış kadın şu ya da bu nedenle şikâyetini geri çektiği takdirde saldırgan erkeğin cezalandırılması olanağı ortadan kalkar. O nedenle tüzük değişikliklerinde disiplin soruşturmasının başlatılması için kadının beyanını esas ve yeterli kabul etmek ama kadın şikâyetini geri çekse bile soruşturmanın devamını garanti altına alacak düzenlemelere gitmek gerekir.

Son dönemde sendikalarda yaşanan örnekler, sendikalar ve kadın kelimelerinin yanına bu örgütlerin içinde erkek egemenliğine karşı mücadele başlığının eklenmesine, hatta bütün odağın burada toplanmasına yol açtı. İşçi sınıfı örgütleri olarak sendikaların içindeki ayrımcılığa karşı mücadele elbette önemli, ama sendikali kadınların sendikalarda faaliyetlerini bununla sınırlı tutmaları, kendi içinde bir kısır döngüyü de barındırıyor. Çünkü sendikalardaki erkek egemen sistemin yansımaları ile her gün karşı karşıya gelenler, neredeyse yalnızca sendikalarda aktif çalışma yürüten kadınlar. Dolayısıyla da bu mücadele başlığının tek başına sendikaların tabanında bulunan kadın işçileri harekete geçirecek motivasyonu yaratması söz konusu değil. Diğer yandan da, nasıl ki sendikaların başına çöreklenen bürokrasi ile bir avuç işçinin mücadele etmesi mümkün değilse, erkek egemenliğine karşı da bir avuç kadının mücadele etmesi yeterli olamaz. Sendikalarda sadece kadına yönelik ayrımcılığa karşı mücadelede yol alabilmek için bile, sendikaların içinde günbegün yaşanan deneyimler karşısındaki görevleri ertelemeyen, kadınların sendikalaşma düzeyini artıracak bir çalışma yürütmek şart.

İşyerindeki kreş ve servis olanakları, çalışma süreleri gibi konularda, kadın işçiler lehine toplu iş sözleşmelerine maddeler eklenmesi için mücadele edilmesi, kadınları sendikali olma konusunda daha atak ve istekli kılacak, sendikali kadın sayısı artacaktır. İşyerinde patrona karşı örgütlü gücü arttıran, kadınların sendikalardaki varlığı büyüyecek, kadın komisyonlarında görev almakla sınırlı olmaktan çıkacak, mücadelenin içerisinde etkinliği gelişecektir. Asıl bu örgütlü güç, her türlü tüzük maddesinden, eğitim faaliyetinden daha büyük bir etkiyle kadınlara yönelik ayrımcı pratiklerin engellenmesinin koşullarını oluşturabilir.

Bu düzenin bize sunduğu geleceksizlik

Geleceğin için örgütlü mücadeleye!

Döneme yine harç zamlarıyla merhaba dedik

Üniversiteler bu sene yine eylemlerle açıldı. Öğrencilerin tepkisinin nedeni yine aynıydı: harç zamları. 2009 yılında yüzde beş yüzlük harç zammı hamlesi öğrencilerin karşı duruşu nedeniyle başarıya ulaşamayan AKP hükümeti, bu sefer dolambaçlı bir yöntemle harçlara zam yapmak istiyor. Bu yöntemle göre, alttan ders alan öğrenciler, harçlarının yanı sıra alttan aldıkları derslerin kredileri oranında "katkı payı" yatıracaklar.

Okuldan atmayı kaldırarak övünen hükümetin bu hamlesi sonucu okulu iki-üç sene uzayan bir öğrenci, özel üniversite fiyatlarına yakın paralar ödemek zorunda kalacak. Ayrıca, harçlarını ödeyebilmek için çalışmak zorunda olan emekçi çocukları, çalıştıktan sonra dolayı takip edemedikleri derslerden başarısız olacaklar, başarısız olacakları dersler oranında da daha fazla harç yatırmak zorunda kalacaklar ve sonu okulu bırakmaya kadar giden bir girdabın içine girecekler.

Tepkiler geri adım attı ama sorunun kaynağı olan sistem yerli yerinde

Bu kararın açıklanmasının ardından anında gelişen bir tepkinin ürünü olan birkaç öğ-

renci eyleminden sonra YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan bu kararın geri alınacağını duyurdu. Ancak Bakanlar Kurulu'nun kararını YÖK Başkanı olarak nasıl geri alacağı hakkında bir açıklama yapmadı. Öğrencilerin tepkisinin ardından uygulama şimdilik askıya alınmış gibi görünse de belirsizlik sürüyor.

Bu karar sermayedarlar adına ülkeyi yöneten AKP'nin neoliberal eğitim anlayışının basit bir yansımasıdır. 12 Eylül'le hesaplaştığı iddia edilen AKP, aslında, 12 Eylül'ün YÖK'e yüklediği işlev olan üniversite sisteminin sermayeye bağımlı kılınmasını kendinden önceki hükümetler gibi devam ettirmektedir. Bu politikanın sonucu olarak eğitim, parayla alınıp satılan, tamamen sermayenin hizmetinde bir meta olmakta, iyi üniversitelerin kapıları emekçi çocuklarına kapatılarak sadece üst sınıfların çocuklarına açılmakta, Anadolu'nun her köşesine açılan sayısız üniversite ise gençler arasında işsizliği gizlemek amacıyla kullanılmaktadır. "Memleket meselesi" meslek liseleri emekçi çocuklarının okul sıralarından itibaren sömürülmeye hazırlandığı bir sermaye kurumu gibi çalışmaktadır. Harçlara ilişkin uygulama şimdilik askıya alınmış olabilir ama bu ve benzeri uygulamaları üreten sistem yerli yerinde duruyor. Avına saldırmak için pusuya yatmış bekliyor.

Liseliler geleceğine ipotek koyanlara dur demeli

Üniversite öğrencileri, okullarının sermayeye kul köle edilmesi için her gün yinelenen girişimlere karşı mücadele ederken, liseliler de kendilerine dayatılan geleceksizliğe karşı mücadeleye girişmelidir. Üniversiteler üzerinde yapılan mücadele en çok liselileri ilgilendirmektedir. Liseliler, iktidarın yeni uygulamalarını ve kendileri hakkında aldığı kararları kaygılı gözlerle izlemektense, geleceğine örgütlülükleriyle el koymak durumundadırlar. Tıpkı ülkelerinin gündeminden aylardır inmeyen Şilili liseliler gibi kendi geleceğine ipotek koyanların planlarını bozmalıdırlar.

Hükümetin şifre skandalının ortaya çıkmasından sonra ülkenin dört bir yanında sokağa çıkan binlerce liselinin haberini gazetemiz sayfalarından "Rakipler Yoldaş Olunca" başlıklı bir yazıyla duyurmuştuk. Sistemin birbirlerini rakip olarak görmesini istediği binlerce genç yan yana bu sistemin pisliklerine karşı sokaklarda haykırdı. Rakipler yoldaşlaşınca egemenler korkuya kapıldı, liselilerin eylemini sonlandırmaya yönelik operasyonlar başlatıldı. Ancak yoldaşlaşanlar sistemin korkusunu çok iyi gördüler.

Sistemi kökünden sökmek gerek

Harçlara yapılan zamlar geri alınmalıdır. Bu uğruna mücadele etmeye geçecek bir taleptir. Ama unutmayalım eğitimin paralı olmasına da karşı çıkmalıyız. Harçlar kaldırılmalı, her düzeyde eğitim ücretsiz olmalıdır. Eğitimin ticarileşmesine de toptan dur demek gerek. Eğitim sisteminin orasını burasını düzelterek çözülecek sorunlar yok elimizde. Ticaret, rekabet, adaletsizlik kapitalizmin abecesidir. Aynı olgular eğitim sistemine de derin kökler salmış, adeta eğitim sisteminin iliklerine işlemiştir. Adaletsiz düzenin adaletli eğitim sistemi olur mu?

Sorunun kökü derindeyse, sorunu kökünden söküp atmak için gün yoldaşlaşmayı artırmanın günüdür. Sadece LYS türü sınavlarla rakipleştirilen sıra arkadaşlarının değil, aynı eğitim anlayışının mağduru olan farklı tür liselerin öğrencilerinin, dershanelerin ağından kurtulamamış lise mezunlarının, staj sömürüsüyle hayatlarından bezdirilen meslek lisesi öğrencilerinin ve tabii üniversitelerin yoldaşlaşması tek kurtuluş umududur. Çünkü bu düzen hiç kimseye bir gelecek sunmamaktadır. Gelecek devrimdedir, gelecek mücadeledir. Geleceği yaratmak için öğrenciler örgütlü mücadeleye, Devrimci İşçi Partisi'ne!

Okul yılı değil, mücadele yılı açıldı

Ekonomik krizin kasıp kavurduğu dünyamızda, eğitim politikalarındaki her türden soruna karşı öğrenciler ve onlarla birlikte öğretmenler büyük mücadelelere girişiyorlar. Türkiye'de de Kürt öğrenciler ve aileleri anadilinde eğitim talebiyle boykot yaptılar.

Şili'de bir şehit verildi, genel grev ve öğrenci eylemleri bakanı yerinden etti

Şili'de öğrenciler parasız eğitim için, özel okulların kamulaştırılması için ve bütçe kesintilerine karşı aylardır eylem yapıyorlar. Bu eylemlerde lise öğrencileri en ön saftalar ve bir de şehit verdiler. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin kamulaştırılması, emeklilik reformu ve darbe anayasasının kaldırılması talepleriyle sendikaların örgütlediği iki günlük genel grevin ikinci gününde on dört yaşındaki eylemci Manuel Gutiérrez Reinoso polis kurşunuyla öldürüldü. Bir diğer lise öğrencisi gözüne isabet eden gaz bombasıyla ağır yaralandı. Kültür Bakanı aylardır süren öğrenci eylemleri için, "Bunların liderini öldürsek eylemler biter." demişti. Bakan azledildi ve

ölüm tehditleri aldığı için polisin yoğun komutası altına alındı. Grev günü yapılan yürüyüşe altı yüz bin kişi katıldı. Şili'nin nüfusu on yedi milyon civarında. Eylemlerin ardından öğrencilerin öğrenim kredisi faizleri yüzde 6'dan yüzde 2'ye düşürüldü. Eğitim Bakanlığı'nı işgal eden öğrenciler bu bakanın da istifasını istiyorlar.

Yunanistan'da yedi yüz elli okul işgal altında

IMF, AB ve AB Merkez Bankası'ndan oluşan "Troyka"nın dayattığı bütçe kesintileri nedeniyle Yunanistan'da öğrenciler okulları kontrollerine aldılar. Yeni reformlarla üniversiteler kaynaksız kalacak ve bir kısmı kapanacak, okulu iki yıldan fazla uzatan üniversite öğrencileri kapı önüne konacaktı. Yeni yasa-ya karşı ülke çapında bin lisenin beş yüzünde işgaller var. Yaklaşık iki yüz elli fakülte ve yüksekokul da işgal altında. Öğretim üyeleri iki günlük grev kararı aldılar. Yunanistan'da 30 Eylül'de yapılan eylemlerde ise işçiler ve öğrenciler İçişleri, Adalet, Sağlık, Tarım,

Kalkınma ve Maliye Bakanlıklarını işgal ederek "Troyka defol!" dediler.

Bangladeş'te öğrenci isyanı

Bangladeş'te Jagannath Üniversitesi'nde bir pilot uygulamaya geçildi. Bu uygulamaya göre üniversite, tüm devlet ödeneğinden yoksun bırakılacak ve kendi finansmanını kendi sağlayacak. Mali özerklik nedeniyle üniversitenin harç paralarının yedi katına çıkması bekleniyor. Bunun yanı sıra elbette kaynak sağlamak için eğitimle ilgili her şey ticarileşecek, üniversite sermayeye doğrudan bağımlı hale gelecek. Bu uygulama topluma kabul ettirilebilirse diğer üniversiteler de sıraya girecek. Bu düzenlemeye karşı binlerce öğrenci Bangladeş sokaklarını tuttular, polisle çatıştılar, lastik yakarak yollara barikat kurdular. Üniversitede boykot sürerken hükümet durumun üstünü örtmek için, "Okul 6 Ekim'e kadar açılmayacak." diye açıklama yaptı.

Mısır'da işçiler, akademisyenler ve öğrenciler el ele

Mısır'da öğrenciler harç sisteminin öğrenciler lehine yeniden düzenlenmesini, eski rejimin rektörlerinin görevden alınmasını, yemek ve barınma imkânlarının geliştirilmesini, politik ve kültürel öğrenci aktivitelerine sansür uygulanmamasını talep ederek 13 Eylül'den 1 Ekim'e kadar oturma eylemi yapacaklar. Kahire Amerikan Üniversitesi işçileri ise daha yüksek ücret, hafta tatili, güvencesiz işçi çalıştırılmaması, geçici işçilerin kadroya geçirilmesi, eylemler sırasında işten atılan işçilerin geri alınması ve fazla mesai ücretlerinin ödenmesi gibi talepleri karşılana kadar süresiz genel greve çıktılar. Öğretim

üyeleri de onlara destek için grev yapacak. Her üç mücadele de dayanışma içinde kol kola ilerliyor.

İspanya ve Fransa'da öğretmenler grevde

Madrid Bölgesel Yönetim'inin aldığı üç bin öğretmenin ve akademisyenin işten çıkarılması kararına tepki olarak eğitimciler 20 ve 21 Eylül'de grev yaptılar. Öğrenciler de onlara destek için derslere girmediler. 28 Eylül'de Fransa'da on altı bin öğretmenin işten çıkarılmasına ilişkin karar duyurulunca, yüz altmış beş bin öğretmen greve çıktı.

Kürt halkından anadilinde eğitim boykotu

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Kürt öğrenciler ve aileleri anadilinde eğitim hakkı için her kademedeki okulları ilk hafta boykot ediyorlar. Valiliklerin boykot nedeniyle alarma geçirildiği öğrenilirken ailelere de çocuklarını okullara gönderme baskısı yapıldı. Boykot kırıcıların güvenliğini sağlamak için okullar polis ve asker kuşatmasına alındı. Her şeye rağmen boykota Kürt illerinde yüksek katılım oldu, okullara giden öğretmenler ders verecek öğrenci bulamadı.

2008'dekinden de beter bir kriz geliyor

Dünya ekonomisiyle son 20 yıldır daha fazla bütünleşmiş Türkiye kapitalizminin ufak bir dalga ile değil, bir tsunami ile karşı karşıya olduğunun bilincinde olmalıyız. Üstelik Türkiye kapitalizmi bu sefer krize 2008'den de kırılgan bir halde yakalanmak üzere.

Dünya ekonomik krizinin içinden geçmekte olduğu dönem, herhalde dünya tahvil piyasasının önde gelen kuruluşu PIMCO'nun CEO'su Muhammed El-Erian'dan daha iyi ifade edilemez. El Erian'ın ifadesiyle dünya şu anda bilinmeyen bir arazide, biçimsiz bir yolda, belirsiz bir hedefe doğru yol alıyor; üstelik yedek lastiğini de kullanmış durumda. "Evet, yıllardır kafamıza yerleştirmiş olduğumuz kavramların, sıralamaların, tanımlamaların hepsi, bugün artık geçersiz. Düne kadar bize normal görünen her şey artık mazide kaldı. Siz hâlâ 'Kriz geçecek, hasta iyileşecek, hayat eskisi gibi devam edecek' hayalleri kuranlara bakmayın. Eskiyi tamamen unutun, hafızalarınızı sıfırlayın." Finans piyasalarına yön veren ünlü kapitalistlerden Soros da "son finansal kriz Büyük Buhran'dan bu yana en kötü kriz" diyerek teyit ediyor. Son aylarda benzeri açıklamalardan da görülebileceği gibi durum 2008'deki krizden de beter. Zira dünya kapitalizminin uzun yapısal krizi derinleşiyor ve yeni bir safhaya girmiş durumda. 2008'de dünya çapında tüm finansal sistemi içeren bir bankacılık krizi olarak açığa çıkan kriz dinamikleri içinden geçmekte olduğumuz safhada devletlerin mali krizine dönüşmüş durumda. Krizin birinci safhasında bankalar battı, arkalarında devletler vardı, krizin ikinci safhasında devletlerin batması durumunda onların arkalarında kimin duracağı belli değil. Özetle burjuvaların bir kısmı inkâr etmeye devam etse de, yıllardır vurguladığımız gibi kapitalizm krizden çıkabilmiş değil, üstelik şimdi yoğun bakımda.

Dünya ekonomisiyle son 20 yıldır daha fazla bütünleşmiş Türkiye kapitalizminin de ufak bir dalga ile değil, bir tsunami ile karşı karşıya olduğunun bilincinde olmalıyız. Üstelik Türkiye kapitalizmi bu sefer krize 2008'den de kırılgan bir halde yakalanmak üzere. Bunun en önemli iki nedeni var: Biri cari açığın oldukça yüksek olması (milli gelirin yaklaşık yüzde 10'u), öteki özel sektörün dış borçlarının yüksekliği (200 milyar dolar). Türkiye'ye gelen kısa vadeli yabancı para akımlarının "güvenli liman" arayışı sonucunda ülkeyi terk etmesi durumunda döviz fiyatlarının artması nedeniyle, hem dış borçların fırlaması hem de borç sahibi şirketlerin ödeme güçlüğüne düşmeleri ile birlikte ekonominin alt üst olacağını tahmin etmek zor

olmasa gerek. Türkiye ekonomisi son bir senelik zaman diliminde, hem dolara karşı değer kaybı, hem borsada dolar bazında değer kaybı hem de cari açığın büyüklüğü bakımından karşılaştırdığında çizdiği olumsuz performansla zaten diğer Gelişmekte Olan Ülkeler'den ayrılmış durumda. Siz "banka sistemimiz şöyle sağlam, kamu maliyesi böyle iyi" gibi hükümet ve yandaş medyada sıkça ileri sürülen iddialara bakmayın. AB pazarından gelen talebin düşmesiyle, çoğu yabancı sermayeli bankaların kontrolünde olan yerli banka sisteminin hem borçlarını ödeme zorluğuna düşen sanayi şirketleri hem de söz konusu yabancı bankaların "Avro krizi"nde alacakları darbelere bağlı olarak sarsılmaları işten bile değildir. Bu durum karşısında hükümetin sermayeyi kurtarmak üzere benimseyeceği "önlem paketleri"nin, kamu bütçesini aynen ABD ya da Avrupa ekonomilerinde olduğu gibi bir borç batağının içine çekme riski oldukça yüksektir.

Bu tespitler ışığında önümüzdeki günlerde işçi sınıfını bekleyen dönemin niteliği üzerine ne söylenebilir? Dünya Bankası Başkanı "küresel kriz küresel çözüm gerektiriyor" diyedursun, dünya çapında burjuva iktisatçıların bile görüşü AB'nin borç krizini yönetmenin bir "imkânsız görev" olduğu. Şimdiden başta Almanya

olmak üzere Avrupa'nın ileri kapitalist ülkeleri arasında "sınırlı sorumlu birlik" anlayışı hâkim eğilim olarak gözüküyor. Bu durumda Yunanistan başta olmak üzere bazı Avrupa ekonomilerinin iflas etmesi dünya ekonomisinin seyriyi bir anda kur savaşları ile başlayan ve ticaret savaşlarına dönüşen bir sarmala sokabilir. "Yeni devletçilik" diye nitelendirilen ve daha korumacı politikaların izleneceği böylesi bir dönemde devletin sosyal politikalara yöneleceği beklentisi aşırı iyimser olacaktır. Daha ziyade "sopa ile ekonomi yönetimi" olarak nitelendirilebilecek, "ulusal çıkar" adı altında sermayenin uluslararası rekabet gücünü artırmaya dönük bir ekonomik milliyetçilik dönemi önümüzdeki günlere damgasını vuracağı benzenmektedir. Son günlerde hükümetin ön ayak olduğu "Türk Malı - Hepimizin tutunacak yaşam dalı" sloganı bu döneme özgü ilk işaretleri vermektedir. Burjuvazinin kapitalizmin iç çelişkilerini yönetememesinin bedelini işçi sınıfına ödetmeye dönük ve "Türkiye'yi AB'nin Çin'i" yapma vizyonu ile emekçilerin sömürsünü artırmayı hedefleyen bu stratejisi karşısında işçi sınıfının bağımsız bir politik hat izlemesi en önde gelen hedef olmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Sendikalar, gün yığınak günüdür!

Krizin Türkiye'yi boylu boyunca etkilemesi muhtemelen birkaç ay sonra olacaktır. Aradaki dönem, sendikaların yaklaşan kavgaya hazırlık yapması için kullanılmalıdır. Kriz bir kez Türkiye'nin üzerine bir kâbus gibi çökünce, sendikaların zincirlerinden boşanacak sınıf mücadelesini başarılı biçimde yönetebilmesi için şimdiden yığınak yapması gerekir. Sendikalar,

➤ İşçilerin kriz ve sonuçları hakkında bilincini yükseltmek amacıyla yaygın bir eğitim faaliyeti düzenlemelidir.

➤ "Krizde ilk kurtarılabilecekler" in bir listesini yapmalıdır. Her işyerinin kendine özgü, uzun mücadelelere konu olan, patronu rahatsız eden işçi hakları ve mevzileri vardır. Kriz başlar

başlamaz patron bunlara hücum edecektir. Sendikalar, işçileri bu konularda özel olarak hazırlamalıdır.

➤ Krizde gündeme gelecek sert sınıf mücadeleleri için şimdiden hazırlık oluşturmak amacıyla grev komiteleri, direniş komiteleri, hakları savunma komiteleri ve benzeri adlarla her işyerinde örgütlülükler oluşturmalıdır.

➤ Her türlü savurganlığa derhal son vermeli, önümüzdeki dönemin mücadeleleri için şimdiden mali kaynak yığınağını sağlamalıdır.

➤ Bütün bu faaliyetlerde işçi sınıfına faydası olmayan düzen partilerinden, iktidar partisinden olduğu kadar muhalefet partilerinden de bağımsızlığı temel bir ilke olarak benimsemelidir.

Şiar Rişvanoğlu

Bir yılda on bin milyoner yarattık her yaştan!

Açlarla, yoksullarla, işsizlerle doldurduk anayurdu dört baştan!

Sıkı durun ey işçiler, emekçiler, işsizler, yoksullar: meğer ne müreffeh, ne gelişmiş, ne zengin bir ülkeymişiz de haberimiz yokmuş! BDDK'nın (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu) Eylül raporuna göre Türkiye'de banka hesabı bulunan **milyoner sayısı bir yılda tam 9.599 kişi artmış!** Daha önce 32.288 olan milyoner sayımız artık 41.887. Tüm bankalarda bulunan 666 milyar liralık mevduatın yarısı ise bu milyonerlerin hesabında imiş. Yani küçük bir kasaba kadar bir topluluk 333 milyarını (eski parayla 333 katrilyonunu) bankalarda tutuyor. Peki işçi sınıfı başta olmak üzere Türkiye emekçilerinin, yoksul köylülerinin ve bir avuç asalak burjuva dışındaki bütün toplumun belini büken, İMF ve Dünya Bankası'nın kulu kölesi yapan dış borcumuz ne kadar? 290 milyar dolar, yani yaklaşık 522 milyar lira. Yalnız dikkat, bu milyonerlerin sadece bankalardaki nakit paraları 333 milyar. Bunların gayrimenkullerini, fabrikalarını, araçlarını, yatlarını, katlarını vs. topladığımızda Türkiye'nin dış borç hesabı fazlasıyla kapanmış oluyor.

Meselâ görgüsüz inşaat kralı, televizyon ekranlarında cebinden tomarla para çıkarıp yoksullarla dalga geçecek düzeyde ahlâksız Ali Ağaoğlu'nun 14 lüks arabasının değeri yaklaşık 11 milyon. Peki Ali Ağaoğlu örneğin 2010 yılında ne kadar vergi vermiş? Sadece 6 milyon! Yani sadece 6-7 araba parası. Nasıl vergi sistemi ama? Aynı vergi sistemi, 837 lira olan asgari ücretin 179 lirasını, yani yaklaşık beşte birini vergi olarak alıyor ve asgari ücretlinin eline net 658 lira geçiyor. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın araştırmasına göre 2010 yılında 4 milyon 738 bin asgari ücretlinin ödediği vergi her bir asgari ücretli için yıllık ortalama 1.063 liradan toplam 5 milyar 38 milyon lira ve bu Türkiye'nin tamamında en fazla kurulumlar vergisi veren 100 firmanın 90'ının verdiği vergiye denk. O kurulumların içinde Ali Ağaoğlu'nun şirketleri de var, her sene dünyanın en zengin ilk 500'ü listesine giren anlı şanlı Koç'un, Sabancı'nın, Doğu Grubu'nun, artık dünya tekelleriyle ortaklık yapan Zorlu ve Konukoğlu ailelerinin, "Anadolu Kaplanı" denilen İslami kökenli sermaye gruplarının şirketleri de! Yani "gariban" asgari ücretliler bunların hepsinden iyi durumda ki ülkenin asıl vergi yükünü onlar çekiyor! Kimmiş memleketin gerçek sahibi konuşsunlar bakalım!

BDDK raporunun bir diğer verisi ise, Türkiye'de yerleşik 1.299 yabancı milyonerin 13,3 milyar TL'si olduğunu gösteriyor. Yani küçük bir spor salonunu dolduracak kadar bir topluluğun sadece bankalardaki parası 13,3 milyar. Eski parayla 13 katrilyon 300 trilyon!

Yerlisi, yabancı burjuvalar bu muazzam paralar ile oynadursun, Türk-İş'in yayımladığı Haziran ayı açlık ve yoksulluk raporuna göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için gereken gıda harcaması tutarı 878 lira 18 kuruş; gıda harcaması ile birlikte giyim, konut, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarı ise 2 bin 860 lira 53 kuruş olmuş. Yani dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 878, yoksulluk sınırı 2.860 lira. Peki bırakın asgari ücreti, taşeron firmaların hemen hepsinde olduğu gibi asgari ücretin altında dahi ücret alamayacak durumda olan işsiz insan sayısının nüfusa oranı kaç? Resmi verilere göre (Türkiye İstatistik Kurumu Haziran 2011 Raporu) genç olmayanların yüzde 10, genç işsizlerin ise yüzde 18 civarında. Yine aynı verilere göre Türkiye'de, 12 milyon 751 yoksul bulunurken, 339 bin kişi de açlık sınırının altında yaşıyor. Gerçek durum bu resmi kayıtların en az yüzde 50 fazlasıdır aslında, ama velev ki doğru olsun. Yetişkin her 10 kişiden, genç her beş kişiden biri işsiz, altı kişiden biri yoksul, 20 kişiden biri ise aç. Öte yandan Türkiye ekonomisi 2010 yılının dördüncü çeyreğindeki yüzde 9,2'lik büyümeyle, Singapur ve Çin'in ardından dünyanın en hızlı büyüyen üçüncü ülkesi, Avrupa'nın ise lideri olmuş. En hızlı büyüyen sektör ise inşaatmış. Öyledir tabii: baki Ali Ağaoğlu zübbüğüne durumu anlansınız!

İşte size Türkiye kapitalizminin aşağılık, utanç verici durumu. Burjuvazisi dünya liderlerinin arasında, işçi sınıfı ve emekçisi de açlık, yoksulluk ve işsizlik ile boğuşuyor. Tıpkı diğer ülke kapitalizmleri ve burjuvazileri gibi. Bu insanlık dışı durumu değiştirmek ise ancak her şeyi yaratan işçilerin iktidarı ile mümkün. Çünkü yalnız işçi sınıfının iktidarında amaç milyonerler değil emeğine yabancılaşmış, eşit, özgür, mutlu, insanlar yaratmak olacak! Burada, Yunanistan'da, Mısır'da, Akdeniz'de, Afrika'da her yerde.

"Turizm işçisinin sesi" çıktı!

Ege ve Akdeniz'de işçi sınıfının çoğunluğunu oluşturan bacasız sanayinin tuluksuz işçileri örgütleniyor. Bu yönde yapılan çalışmalar en önemli meyvesini geçtiğimiz aylarda DİSK'e bağlı olarak Dev-Turizm-İş sendikasının kurulması ile verdi. Öncü işçiler bu çalışmalarda faal olarak yer alırken, devrimci Marksist işçilerin de çalışmasının içinde yer aldığı "Turizm İşçisinin Sesi" bülteninin deneme sayısı çıktı.

"Turizm İşçisinin Sesi" bülteni-

ne işçiler olumlu tepki verdiler. Her sayıda daha da fazla turizm işçisine ulaşması hedeflenen bültenin, turizm işçileri açısından sınıf mücadelesinin sesi olması amaçlanıyor. Aynı zamanda yaz sezonunun bitmesiyle kitlesel işten çıkarmaların ve ücretsiz izinlerin başlayacak olması bültenin önemini artırıyor. DİP militanları, turizm patronlarının işten çıkarma saldırılarına karşı mücadele ederken turizm işçileri bültenini de aktif biçimde kullanmayı hedefliyorlar.

DEYK'in Yunanistan seksiyonu EEK'in 11. Kongresi

Savas Mihail-Matsas

Dünya kapitalizminin iflasının merkez üssü olan Yunanistan'ın kontrol edilemeyen bir temerrüde sürüklenmesiyle birlikte yaygınlaşan genelleşmiş bir toplumsal, politik ve ekonomik kaostan ortasında Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyon Komitesi'nin Yunanistan seksiyonu EEK'in (Devrimci İşçi Partisi) 11. Kongresi 24-25 Eylül'de Atina'da büyük bir başarıyla yapıldı.

Yunanistan burjuvazisinin, onun şimdiki PASOK hükümetinin, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası (AMB) ve İMF "troyka"sının bir tarafta, işçi sınıfı ile hızla yoksullaşan küçük burjuva halk katmanlarının diğer tarafta yer aldığı, devam eden toplumsal kavganın çok sayıda önemli cephesinde yer alan EEK savaşçıları kongreye katıldı: troykanın özelleştirilmesini talep ettiği işletmeler listesinin ön sıralarında yer alan LARCO nikel fabrikası ile derinleşen dünya depresyonunun ciddi biçimde vurduğu ALUMINION HELLAS gibi ülkenin en büyük fabrikalarından sanayi işçileri, kamu sektöründe binlerce işçinin işten çıkarılmasına karşı mücadele eden, koordineli, sürekli grevleriyle ülke nüfusunun neredeyse yarısının yaşadığı başkente tüm sosyo-ekonomik hayatı felç eden toplu taşımacılık sektöründeki (metro, otobüs, trolleybüs, tramvay) sendikalarından işçiler, Ulusal Sağlık Servisi, Akıl Sağlığı Servisi ve Uyuşturucu Bağımlılığı servislerinin yok edilmesine karşı mücadelenin Koordinasyon Komitesi'ne önderlik eden yoldaşlar, kamusal eğitimin AB/İMF esinli yeni Eğitim Yasası tarafından yok edilmesine karşı işgaller ve gösterilerle savaşan öğretmenler ve öğrenciler, emekçi halkın yaşadığı mahallelerdeki Halk Meclislerinin önde gelen savaşçıları, "Kapitalistlerin krizinin faturasını ödemeyeceğiz" adlı toplumsal hareketin temsilcileri vd. Kongreye katıldılar.

11. Kongre, DEYK'in kardeş partilerinin gönderdiği kutlama ve uluslararası dayanışma mesajlarının okunmasıyla başladı. Arjantin'den Partido Obrero Ulusal Komitesi'nin yoldaş Jorge Altamira imzasını taşıyan mesajı, DEYK'in Türkiye seksiyonu Devrimci İşçi Partisi'nin Merkez Komitesi'nin mesajı, İtalya seksiyonu Komünist İşçi Partisi'nin Ulusal Komitesi'nin yoldaşlarımız Marco Ferrando and Franco Grisolia'nın imzasını taşıyan mesajı ve bunların yanı sıra Rusya Komünistler Partisi'nin Yürütme Komitesi ile Güney Afrika, Hindistan, Britanya ve Kuzey Amerika'dan bağımsız Marksistlerin gönderdiği mesajlar okundu.

Uluslararası işçi sınıfının ve ezilenlerin militan öncüsünün ilkeli ve devrimci bir

perspektif, program ve yöntem temelinde Dördüncü Enternasyonal'de örgütlenmesi (acil) sorunu, kongrenin üzerinde durduğu merkezi konulardan birisiydi. Delegeler enternasyonalizme olan bağlılıklarını, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu mücadelesindeki gecikmeler ve siyasi engeller hakkındaki derin kaygılarını belirttiler, ulusal ortamımızın ve merkeziliğin basınçlarına adaptasyonun karşısında Enternasyonalin birincil görevimiz olduğuna olan sağlam inançlarını ifade ettiler.

Kongrenin gündemleri arasında; taslağı, görevini tamamlayan önceki Merkez Komite tarafından hazırlanan ve Genel Sekreter Savas Mihail Matsas tarafından kongreye sunulan (uluslararası ve ulusal perspektifleri içeren) *EEK'in Tezleri*, toplumsal hareketler ve kitlelerin öz-örgütlenme biçimleri, işçi hareketi ve sendikal hareket, gençlik ve yeni Parti Tüzüğü yer aldı. Kongrenin son bölümü Partinin örgütsel görevlerine, mali durumuna ve yeni Merkez Komitesi'nin seçimine ayrıldı.

Her bir spesifik konu başlığı üzerinde çok zengin bir tartışma yaşanan *Tezler* en sonunda oy birliği ile kabul edildi. Özellikle işçi hareketi, toplumsal halk hareketleri, kitlelerin öz-örgütlenme biçimleri (zaman zaman bu hareketlerin katılımcıları ve önderlerinin de aralarında yer aldığı) önceden benzeri görülmemiş sayıda konuşmacı tarafından tartışıldı.

AB/Avrupa Merkez Bankası/İMF troykasına, hükümete, burjuva devlete ve onun barbar baskı araçlarına karşı mücadeleyi haince engelleyen ve bastıran (yalnızca devlete, parlamenter partilere ve patronlara değil, resmi sola, Stalinist KKE'ye ve reformist SYRIZA'ya da bağlı olan) sendika bürokrasilerinden siyasi bağımsızlık isteyen bir eğilimin işçi hareketinin içinde gelişmekte olduğu açıldı. "Taban Sendikaları Koordinasyonu"nun kendisi, giderek daha fazla merkezci ANTARSYA cephesi ile reformist SYRIZA arasında bir uzlaşma sağlanması yolunda bir ortak zemine dönüşmüş ve bizzat kendisi GSEE (özel sektör sendikalarının konfederasyonu) ve ADEDY (Kamu Çalışanları Ulusal Federasyonu) bürokrasilerine bağlanmıştır.

EEK (resmi sendikalar mücadele içinde yer almaya devam ettiği müddetçe onların içinde devrimci önderlik kavgası vermeyi ve bir dizi bağımsız sınıf mücadeleciler sendikadaki faaliyetini bir yana bırakmaksızın) bağımsız *İşçi Mücadelesi Merkezleri* kurma yönündeki inisiyatifini şimdiden başlatmıştır. Bürokrasilere karşı keskin bir mücadele veren savaşçıları ve sendika muhalefetini kendisine çeken *İşçi Mücadelesi Merkezleri*, (ANTARSYA'nın merkezileri tarafından "geçiş talepleri programı" olarak sunulan,

birbirini doğrusal olarak izleyen tedrici değişiklikler programını değil) gerçek bir geçiş programı temelinde bir eylem programını savunuyor.

EEK'nin borçların uluslararası tefecilere hiçbir tazminat ödenmeksizin derhal reddini, bankaların işçi denetiminde, tazminatsız olarak kamulaştırılmasını, emperyalist Avrupa Birliği'nden ve İMF dayatmalarından kesin bir kopuşla troykanın kovulmasını, PASOK hükümetinin ve diğer her türlü burjuva hükümetinin yıkılmasını, işçi iktidarını ve Avrupa Sosyalist Devletler Birliği'nin kurulmasını içeren programı, şimdi felâketin ürettiği üç acil toplumsal soruna odaklanıyor:

Tüm işten çıkarmaların durdurulması ve yasaklanması, kitlesel işsizliğe karşı şiddetle mücadele, daha az çalışma-herkese iş (çalışma saatlerinde eşel mobil).

AB/İMF uygulamaları ile mahvedilen işçilerin ve yoksul köylülerin ücretlerinin ve emekli maaşlarının artırılması, herkes için onurlu, insanca bir yaşamın güvenceye alınması.

Halkın, küçük burjuvazinin ve kent yoksullarının büyük çoğunluğunu ezen eski ve (troyka tarafından dayatılan) yeni tüm vergilerin kaldırılması. Tüm vergi yükü sermaye kodamanlarının omuzlarına yüklenmelidir.

Burjuva politikacıları ile büyük sermaye tarafından skandal biçimde (örneğin Siemens'teki, Vatopedio Manastırı'ndaki, silahlanma alanındaki skandallar vb.) edinilip biriktirilen varlıklara el konulmalıdır. Kilise ile Devlet birbirinden ayrılmalıdır,

Kilise ve manastırların devasa miktardaki mülklerine el konulmalı ve bunlar, kırlarda ve kentlerde yaşayan yoksul kitlelere dağıtılmalıdır.

Özelleştirilen devlet işletmeleri, işçi çıkarıcı veya kapanan işletmeler ve ekonominin tüm stratejik sektörleri tazminatsız olarak kamulaştırılmalıdır ve işçiler tarafından denetlenmeli ve yönetilmelidir. Mülksüzleştirilenleri mülksüzleştir!

EEK'nin 11. Kongresi, mücadeleyi bu çizgilerde sürdürmek ama aynı zamanda bugün öncelik kazanan, acil talepler için verilen her mücadeleyi destekleyebilmek için partimizin ortak mücadeleye ve işçi hareketinin içindeki öteki güçlerle birlikte bir Birleşik Cephe kurmaya hazır olduğunu ifade etmiştir. Kongrenin çizgisi şudur:

Öteki sol ve işçi sınıfı güçleriyle birlikte işçi sınıfını ve onun politik bağımsızlığını güçlendiren her türlü ortak eyleme açığız.

Devrimci yönelişimize sağlamca bağlıyız ve reformizmle, Stalinizmle ve merkezci kafa karışıklığıyla aramıza kesin sınırlar çiziyoruz.

Yönetici sınıf kaotik durumun kontrolünü yitirirken, "ulusal kurtuluş hükümeti" ve "Solu kapsayan hükümet" senaryoları ortaya saçılırken, Kongremizin tavrı çok nettir: (SYRIZA'nın önerdiği) "Solun etrafında kurulan yeni bir popüler iktidar koalisyonu" kisvesindeki sınıf uzlaşmacı Merkez Sol hükümeti de dâhil olmak üzere, her türden ve her renkten burjuva hükümetini yıkmak için uzlaşmaz biçimde savaşıyoruz. "Anti-kapitalist devrimin yolunu açacak radikal değişikliklere ulaşmak üzere 'Sol' veya 'Merkez Sol' koalisyon hükümetleri üzerinde kitle basıncı ve şantajı uygulamak" (!) şeklindeki sözde muhalif çizgiyi savunan ANTARSYA'nın çizgisini tereddütsüz biçimde reddediyoruz.

EEK'e göre, felâketten tek bir çıkış yolu var: burjuvaziyi, onun hükümetini, devletini yıkmak, Yunanistan'da, bölgede, Avrupa'da, uluslararası ölçekte Komün ve Sürekli Devrim için, Sosyalizm ve dünya komünist toplumu için devrimci yol.

11. Kongre, ülkenin temel kentlerinde, sanayi havzalarında, işgallerde, halk meclislerinde kendi çizgisini popülerleştirmek için "İflas ve felâketten çıkış için bir işçi ve halk yolu var" başlıklı bir ulusal kampanya başlatma kararı almıştır.

27 Eylül 2011

Yunanistan'da yükselen kitle mücadelesi içinde EEK'li yoldaşlarımız, sınıf içindeki faaliyetlerini artırmakla kalmıyor, aynı zamanda polislin hunharca saldırdığı eylemlerde de en ön saflarda yer alıyorlar.

Mariano Ferreyra'nın kani yerde kalmayacak!

Mariano'nun bir eylem alanında gözlerini yumarken usulca yere bıraktığı bayrağı yerden kaldırıp eline almaya hevesli yüzlerce, binlerce genç var. İşçi sınıfının mücadelesinde verdiği sayısız şehidin arasına adını yazdıran Mariano Ferreyra'nın kani yerde kalmayacak, hesabı sorulacak.

Hasta la victoria siempre, compañero Mariano!

Zafere kadar, durmaksızın yorulmaksızın Mariano yoldaş!

Bundan bir sene önce, 20 Ekim gününde, uluslararası örgütümüzün Arjantin'deki seksiyonu Partido Obrero (PO-İşçi Partisi) militanı iki yoldaşımız Mariano Ferreyra ve Elsa Rodriguez silahlı bir saldırıya uğradılar. Saldırının ardından hayatını kaybeden Mariano Ferreyra, partiye 2001 krizinin devrimci günlerinin ardından katılmış, yirmi üç yaşında, devrimci, genç bir işçiydi. Başından yaralanan ama mucizevi bir şekilde kurtulan Elsa Rodriguez ise elli altı yaşında, yedi çocuk annesi, PO üyesi, sınıf bilinçli bir işçiydi. Aynı saldırıda başkaları da yaralandı ancak diğerlerinin durumu iki yoldaşımız kadar ağır değildi.

Saldırı demiryolu işçilerinin özelleştirme, taşeronlaştırma ve işten çıkarmalara karşı tren raylarını bloke ettikleri bir eylem sırasında meydana geldi. Üstelik yoldaşlarımızı yaralayan silahları ateşleyen, özelleştirmeden nasiplenen şirketle ilişkileri açığa çıkan sen-

dika bürokratlarının adamlarıydı.

Arjantin'de hükümetin yaptığı özelleştirmeler şirketleri zengin ediyor, şirketler sendika bürokratlarını satın alıyor ve bürokratlar da sendikaları hükümetin koltuk değnekleri haline getirmeye çalışıyorlar. Tüm bu döngüden zarar görenlerse elbette işçiler. PO ve bazı diğer devrimci örgütler ve öncü işçiler de bu döngünün kırılması için mücadele ediyorlardı. Sendika bürokratlarına, hükümete ve özelleştirmelerle demiryollarının üstüne oturan şirketlere geçit vermemek için rayları kesmek istemişlerdi.

Mariano'nun ölümünün ardından iki büyük kampanya başladı. İlki, hükümet, sendika bürokratları ve medya tarafından PO'yu kaos yaratmayı amaçlayan bir örgüt olarak gösterme kampanyasıydı. İkincisi ise sosyalistlerin ve sendikaların Mariano'nun katillerinden hesap sorulması için başlattığı kampanyaydı. İlki tamamen boşa düşerken ikincisi ise yavaş

yavaş sonuç almaya başlıyor. Aylarca süren yürüyüşler, mitingler, grev ve festivallerin ardından nihayet olayda gözaltına alınan iki PO üyesi serbest bırakıldı.

Arjantin'de 2011 neredeyse bütün yıl boyunca bir seçim yılı olacak. Parlamento, başkanlık, eyalet seçimleri ve yerel seçimler ardına yapılıyor. PO'nun başka iki Trotskist grupla oluşturduğu seçim ittifakı FİT, devlet başkanlığı için yapılan önseçimlerde ülke çapında yüzde iki buçuğa denk gelen beş yüz binin üzerinde oy aldı. Kimileri işçi olan devrimci militanlar meclislere seçildi. Bu başarıda yeni geçirilen birtakım anti-demokratik seçim yasalarına tepki kadar, geçmişte devletin sınıf mücadelesine atılan gençleri ve işçileri katletmesinden çok çekmiş halkın Mariano Ferreyra'nın katillerinden hesap sorulmasını istemesi de etkili oldu.

Ve nihayet, işçi sınıfına karşı işlenen suçun üzerinden bir sene geçişken, Mariano'nun

katledilmesi olayını soruşturan mahkeme, davanın başlamasını lütfetmiş. Davanın başlaması bu saldırının arka planında yer alan hükümet, sendika bürokrasisi ve kapitalist şirketler arasındaki ilişkilerin teşhiri için önemli. Ancak Mariano'nun öldürülmesinin hesabını Arjantinli emekçiler sırtlarındaki kamburu atarak sendika bürokrasisinin kökünü mücadelesiyle kazıdıkça soracaklar.

Mariano'nun bir eylem alanında gözlerini yumarken usulca yere bıraktığı bayrağı yerden kaldırıp eline almaya hevesli yüzlerce, binlerce hevesli genç var. İşçi sınıfının mücadelesinde verdiği sayısız şehidin arasına adını yazdıran Mariano Ferreyra'nın kani yerde kalmayacak, hesabı sorulacak. Hasta la victoria siempre, Compañero Mariano! Zafere kadar, durmaksızın yorulmaksızın Mariano yoldaş!

Marxist İşçi Birliği Beşinci Kongresi'ni yaptı

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) Finlandiya seksiyonu Marxist İşçi Birliği'nin (Fince kısaltmasıyla MTL) Beşinci Kongresi üç gün boyunca Mikkeli kentinde toplandı. İçinden geçmekte olduğumuz kapitalist kriz ve sonuçları, Arap devrimleri, Finlandiya'da ve başka ülkelerde sol partilerin durumu, MTL'nin önceki sol güçlerle işbirliği olanakları ve gelecekte başka alanlarda benimseyeceği yönelişler, yoğun görüşme ve tartışmaların konusunu oluşturdu.

Sonuçta, dünya kapitalizminin içine düştüğü kargaşanın ve durumunun her geçen gün kötüye gittimesinin, devrimci solun radikal bir müdahalesini gerekli kıldığı tespiti

yaşandı. Aksi takdirde meydanın, Finlandiya'da ve başka ülkelerde şimdiden başarı kazanmış olan aşırı sağ partilere bırakılmış olacağı belirtildi.

Ana görevimizin ise Dördüncü Enternasyonal'in yeniden kurulması olduğu saptandı. Marxist İşçi Birliği Finlandiya'da sosyalist devrimin dünya partisinin bir seksiyonu olarak yeni bir devrimci parti inşa etme yolunda çabalarına daha da yoğun olarak devam edecektir.

Kongrenin son oturumunda Jani Poimala genel başkanlığa seçildi ve böylece bir görev devri gerçekleştirilmiş oldu. Mikko Neimi ise MTL'nin propaganda sekreteri olarak seçildi.

Gerçek muhabiri New York'tan bildiriyor:

Her gün, her hafta, Wall Street işgal altında

İşçiler, sosyalistler, çevreciler, komünistler, gençler, eşcinseller Wall Street'i işgal ettiler. 17 Eylül'de başlayan eylem ikinci haftasını bitirmek üzere. Broadway ile Liberty caddesinin kesiştiği noktada bulunan Zuccotti Park'ı işgal ederek iş, ekme ve demokrasi talebinde bulunan eylemciler, farklı etkinliklerle eylemlerini sürdürüyor. Hemen her grup farklı politik fikirlere sahip. Ama tek ses, tek yürek olmuşlar ve herkesi eylemlerini desteklemeye çağırıyorlar. TWU (Transport Workers Union-Ulaştırma İşçileri Sendikası), IBEW (International Brotherhood of Electrical Workers-Uluslararası Elektrik İşçileri Sendikası), UAW (United Auto Workers-Birleşik Otomobil İşçileri Sendikası) gibi sendikalar eyleme büyük destek veriyor. Konuştuğumuz bir TWU işçisi, "Bugün altı Amerikalıdan birisi yoksulluk içinde yaşıyor. Gençler yüksek işsizlikle ve çok düşük ücretli işlerle karşı karşıya bırakılıyor. Yönetenler kamu emekçilerinden ücretler konusunda ödünler talep ediyor. Bu şantajdır. Biz Wall Street protestocularını destekliyoruz, çünkü onların eşitsizliği azaltma ve her Amerikalının hakkı olan düzgün bir iş taleplerini benimsiyoruz." diye konuştu.

Eylem alanından bazı sloganlar şöyle:

Biz çoğunluğuz, sen de öyle! (We are 99 percent, so are you!) Savaşı bitir, zengini vergilendir! (End the War, Tax the Rich!) Her gün, her hafta, Wall Street işgal altında! (All Day, All Week, Occupy Wall Street!)

Canavarın kalbi WALL ST

New York'un ana bölgesi Manhattan'ın güneyinde yer alan ve New York Menkul Kıymetler Borsası'na ev sahipliği yapan Wall Street, finansal sermayenin sadece ABD için değil dünya çapındaki merkezidir. Dünya finans piyasalarının kalbi burada atar. 1930'lu yılların Büyük Depresyonu, 1929 Ekimi'nde Wall Street'te, yani New York Borsası'nda yaşanan bir çöküş ile birlikte başlamıştır. İçinden geçmekte olduğumuz 21. yüzyılın ilk Büyük Depresyonu da, Eylül 2008'de "Wall Street bankaları" olarak bilinen beş büyük yatırım bankasından biri olan Lehman Brothers'in iflas etmesiyle açılmıştır. Bu yüzden Wall Street'in işgali dünya kapitalizminin yüreğinin işgali demektir.

BilinçLENİN yaz kampı başarıyla tamamlandı

Bütün yıl işyerlerinde, okullarında, fabrikalarında ter döken ama bir yandan da buldukları alanlara mücadeleyi taşımaya çalışan, mitinglerde, grev çadırlarında, bildiri ve afiş faaliyetlerinde bir araya gelen Devrimci İşçi Partisi militanları, bütün bir yazı Lenin kampanyası ile geçirdikten sonra 8-11 Eylül tarihleri arasında Dikili’de düzenlenen BilinçLENİN yaz kampında buluştu. Ama sadece DİP militanları değil, Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu’nda (DEYK) yer alan Yunanistan’daki kardeş partimiz EEK’ten (Devrimci İşçi Partisi) yoldaşlarımız da Yunanistan’da yaşanan mücadelenin ateşini taşıyarak yaz kampında yerlerini aldı.

Yorucu bir senenin ardından düzenlenen kampta DİP militanları, derinleşmekte olan ekonomik kriz, kapıda bekleyen kıdem tazminatı saldırısı, Arap Devrimi’nin bu toprakların yakınlarında esen ve Akdeniz Havzası’nı saran rüzgârının etkisiyle önümüzdeki dönem yaşanacak sert sınıf mücadelelerine hazırlık için donanımlarını artırarak enerji depoladılar.

Leninizm’in güncelliği ve öncü partinin gereği öne çıktı

Kampın ilk gününde, kampa ismini de veren Lenin kampanyasından hareketle, Lenin’in ve Leninizm’in güncelliği, işçi sınıfına bilinç taşıma ve mücadeleye önderlik etme aracı olarak devrimci partinin inşasının gerekliliği, bu konuda DİP militanlarının üzerine düşen görevler üzerine sunumlar yapıldı ve tartışmalar gerçekleştirildi.

İkinci gün örgütlenme konusu ile Türkiye ve dünyada siyasal durum ve görevlerimiz üzerine toplantılar gerçekleştirildi.

BilinçLENİN kampının 10 Eylül’e rastlayan üçüncü gününde, 10 Eylül’ün tarihi Türkiye Komünist Partisi’nin (TKP) kuruluş yıldönümü olması nedeniyle 1920’li yılların TKP’sinin enternasyonalizmi ile bugün DİP’in programı ve politikası üzerine sunumlar yapıldı.

Özellikle EEK’li yoldaşların anlattıkları beni çok heyecanlandırdı. Kamp içerik açısından doyurucu olmakla beraber enternasyonalizmin somut örneklerini sundu. Devrimci rüzgârların estiği bir ülkeden devrimcilerle tanışmak ve tartışmak benim için çok faydalı oldu.

Bir üniversite öğrencisi

Bilinçsizliğimize seslenişle başladı BilinçLENİN Kampı. Bilinçlenmenin, paylaşmanın, enternasyonalizmin, bir arada olmanın tadına vardırıarak bitti. Hayatımda en doğru yerde, en doğru insanlarla ve en doğru mücadelede olduğumu sonuna kadar hissettim.

Bir metal işçisi

Arap devrimi ve Yunan rüzgârı

“Arap Devrimi ve Akdeniz Devrimci Havzası” başlığı ile düzenlenen toplantıda ilk sözü EEK üyesi yoldaşımız aldı. Yunanistan’da ekonomik krizle birlikte yükselen mücadeleyi, işçi sınıfının bu süreç içindeki yerini ve partinin işçi sınıfına yönelik politikalarını anlatan yoldaşımız, DİP militanlarına sadece deneyimlerini değil aynı zamanda mücadelenin moral ve coşkusunu da aktarmış oldu. EEK’li yoldaşımızın ardından söz alan DİP’li yoldaşımız ise, Arap devrimlerinin altyapısı, şu anki durumu, geleceğe yönelik öngörüler üzerinde durdu. Bu toplantı, devrimci Marksistlere, barbarlık dışındaki tek seçeneğin sosyalizm olduğunu ve bu hedefe ulaşmak için devrimci partinin şart olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Gündüzlere sığmayan kolektif ruh, akşamları kamp ateşi ile harlandı

Kamp akşamları ise birlikte yenen yemeklerin ardından kamp ateşinin etrafında geçenin geç saatlerine kadar süren şarkılar, türküler, halaylar ve sohbetlerle doluydu. Gündüz yapılan toplantılarda kendi ülkelerinde yaşadıkları deneyimleri aktararak tartışmaların içeriğini zenginleştiren Yunan yoldaşlarımız, akşamları da müzik dinletisine kendi dillerindeki devrimci şarkıları söyleyerek katıldılar.

Gençlik mücadelesi içinde yer alan yoldaşlarımız, gündüzlere sığdıramadıkları tartışmalara akşam kendi aralarında düzenledikleri toplantılarla devam ettiler.

Arjantin’de 2001 yılında yaşanan ayaklanma sırasında işçiler tarafından işgal edilen fabrikaları anlatan belgesel gösterimi, fotoğrafı Arap Devrimi’nin kıvılcımını yakan Muhammed Buazizi’ninki ile birlikte etkinlik alanında asılı duran, sendika bürokrasisinin

Kampla beraber devrimciliğin aynı zamanda paylaşım olduğunu da öğrendim. Çok kısa sürede hazırlanan tiyatro gösterisini çok beğendim.

Bir üniversite öğrencisi

Yoldaşlarımızın, buldukları mücadele alanlarındaki deneyimlerini aktarmaları, yıllar içinde edindikleri birikimlerini paylaşmaları, dünyadaki sınıf mücadeleleri ve Lenin üzerine yapılan derinlikli tartışmalar kampın BilinçLENİN kısmını oluşturuyordu. Ama bu arada yemekler sırasında her bölgeden gelen yoldaşlarımızla, her gün berabermişçesine yaptığımız samimi sohbetlerin, geceleri ateş başında geçirilen eğlenceli saatlerin bıraktığı keyifli hatıraları da es geçmemek gerekiyor.

Bir kamu emekçisi

eli silahlı bir çetesi tarafından 23 yaşında katledilen Mariano Ferreyra’nın şahsında Arjantin’deki kardeş partimiz PO’lu yoldaşlarımızı za bir selam niteliği taşıdı.

Sıra örgütlenmede ve mücadelede!

BilinçLENİN kampının son günü, şehirlerarası bir bilgi yarışması düzenlendi. Yarışmada soruların konusu yine Lenin’di. Yarışmaya EEK’li yoldaşlarımız da Ege’nin karşı yakasını temsilen katıldılar. Bilgi yarışmasının ve hatıra olarak her yoldaşa kalması amacıyla rozet, poster, pul vb. hediyelerden oluşan çekilişin ardından DİP Genel Başkanı Sungur Savran, bir kapanış konuşması yaptı. Yoldaşımız konuşmasında DİP’in, burjuvazinin ideolojik hegemonyasına teslim olmadan, Kürt hareketine iltihak etmeden onunla dayanışma içinde olan, ısrarla savunduğu bağımsız sınıf politikası temelinde gelişeceğini vurguladı. Arap devrimi oturumunda yapılan sunuma referansla bugünkü mücadelemizin, devrimin dalgası bizim de kıyılarımıza vurduğunda, Tunus ya da Mısır’daki gibi devrimci önderlik zafiyeti yaşanmaması için olduğunu vurguladı.

Türkiye’nin farklı yerlerinden gelen devrimci işçilerin ve öğrencilerin deneyimlerini paylaşması benim gibi genç bir işçi için çok olumlu oldu. Şimdi sıra kampta kazanılan farklı deneyimleri pratiğe uygulamakta ve işçi sınıfı içinde daha fazla örgütlenmekte.

Bir turizm işçisi

Nâzım Hikmet’in, Pablo Neruda’nın şiirleri, Ruhi Su’nun, Pir Sultan’ın türküleri, Abidin Dino’nun resimleri, Ara Güler’in fotoğrafları, Bertolt Brecht’in oyunları kadar güzel, coşkulu, umutlu idi her şey. Spartaküs’ün isyancılarına, Şeyh Bedrettin’in, Börklüce’nin yoldaşlarına, Paris komünarlarına, Petrograd Sovyeti’nin işçilerine, Che Guevara’nın Latin ve Güney Amerika’daki dostlarına, Şırnak’ın kır komüncülerine tatlı bir selâm gönderdik Dikili’den. O selâmı bir gün Türkiye’nin, Kürdistan’ın, Mezopotamya’nın, Akdeniz’in her yerinden yollamak üzere durmak yok, yola devam!

Bir üniversite öğrencisi

Daha sonra tüm katılımcılarla birlikte kamp değerlendirmesi yapıldı. Artı ve eksiler tartışıldı, geleceğe yönelik dersler çıkarıldı. BilinçLENİN yaz kampı hep birlikte Enternasyonal marşının söylenmesi ve “Yaşasın Devrimci İşçi Partisi!”, “Yaşasın Dördüncü Enternasyonal!” sloganlarıyla sona erdi.

Ben bu sene yapılan kampta toplantılar ve aktiviteler açısından geçen seferkine göre çok daha fazla verim aldığımı inanıyorum. Sanırım bunda biraz daha büyümüş olmamın da etkisi var. Gündüzleri yapılan toplantılarda bilgilenip, bütün illerle bazı konuları tartışma olanağı bulurken, akşam yapılan etkinliklerde ise sınırsız eğlendik. Bu kamp bana genel olarak Nazım’ın bir mısrasını hatırlatıyor: “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine.”

Bir lise öğrencisi

Kampta gerçek bir komün hayatı örneği yaşadık. Şimdi önümüzde, kamptan öğrendiklerimizi hayata geçirmek var. Konuşulanlar lafta kalmamalı. Herkese mücadelesinde kolay gelsin.

Bir sağlık işçisi

İşçi sınıfının uyduğunu, sınıf mücadelesinin bittiğini sananlar sanmaya devam etsinler. Her yerden, her kesimden işçiler bu kampta enternasyonalist bir dayanışma içinde nöbetçiler.

Bir kamu işçisi

